

KOMMUNISTISK POLITIK

*MEN GEORG BUSK
DIT NAVN DET RIMER KUN PÅ FUSK
OG DET DER LIGNER
SÅSOM LUSK OG SNUSK
GEORG BUSK*

KENNETH THORDAL

STOP BUSH demonstrationen 6. juli 2005

Nr. 15

9. årg.

2005

5. august -
18. august
Støttepris 12 kr.

TEMA: VERDENSTRIBUNALET OM IRAK

- Lort i lagkagen s. 2 ● Terrorkrig efter London s. 3 ●
- Terror: London og efter s. 4 ● Boligboom s. 6 ●
- Agenda 2010 i Danmark s. 8 ● International ungdomslejr i 2006 s. 10 ●
- Eget slot s. 11 ● Cuba: Stædige Kongepalme s. 12 ●
- STOP BUSH! 40.000 på gaden s. 14 ● 'Danmarks eneste terrorist' s. 16 ●
- Verdenstribunalet om Irak s. 18 ● Debat s. 22 ● Efterlønnen simrer stadig s. 24

Lort i lagkagen

KOMMUNISTISK POLITIK

Det går 'ufattelig godt', nåede den forrige borgerlige danske statsminister Paul Schlüter at forkynde, før en økonomisk krise fik hans nyliberale pionerregering og dens politik til at bryde sammen. Under Fogh Rasmussen går det forrygende og ufatteligt megagodt for Danmark. Økonomien er robust, danskerne er gået til forbrugsfest i ferielandet, byggeriet af rigmandslejligheder slår alle rekorder, huspriserne eksploderer og A.P. Møllers og bankernes profitter slår alle tidligere rekorder. Kriser er noget, de har i Tyskland og Japan, de danske krige finder sted på andre kontinenter, og terroren er indtil videre stoppet i London. Et Nej til EU-forfatningen kom fra Frankrig og Holland og ikke fra Danmark. Det går så godt, at verdens mægtigste mand valgte at bære landet med sin tilstedeværelse i næsten et døgn, oven i købet på sin fødselsdag. Fogh stod parat med lagkagen - lorten var inviteret.

Det hele er så dejligt, at endnu flere skal inviteres med. Hvis grønlændere på bistandshjælp f.eks. afslår festindbydelsen ved at tale mere uforståeligt end dansk, skal de heller ikke have nogen bistand, mener regeringspingvinerne og de Gucci-klædte socialdemokrater med Helle Thorning-Schmidt forrest. Det er deres eget valg - for festes skal der. Brixtofte er smuttet til Tyrkiet for at hente rødvinen. Oliemagnater, operadirektører og skibsredere (i Danmark samlet i én person) sidder til højbords som æresgæst sammen med Bush, importerede tasmanere og digtende prinser. Kameraerne snurrer- og præsidenten vinker professionelt til en tom væg og en snes sikkerhedsvagter. Demokratiet fejrer sin egen triumf. Eventyrlandet fejrer sig selv og H.C.Andersen.

Den danske sommer er kort og lunefuld og de lyse nætters tid næsten så hurtigt forbi som et amerikansk præsidentbesøg. Men festen vil vare ved, lover Fogh. Boligpriserne himmelflugt vil fortsætte, forbruget vil uimodståeligt drive opsvinget fremad, baseret på låntagning og historisk lav rente. Arbejdsløsheden falder. Hjulene i den rustne industri bliver smurt.

Hent et par flasker mere, Brixtofte!

For nogle år siden ville vi alle sammen blive millionærer ved

at spekulere i aktier. Man spillede med på internettet, indtil børskrakkene kom og aktiekurserne rutsjede nedad og de små investorer havde brændt nallerne, så de vælger at investere i fast ejendom i erkendelse af, at mursten kan være af guld. Det er virkelig godt for boligejerne. De stigende huspriser har udløst enorme friværdier, der kan belånes. Hvis folk, der er så fjollede at bo til leje eller for unge til at have sikret sig hus for ti år siden eller før, ikke kan deltage i festen, er det bare ærgerligt. Det er deres egen skyld at de ikke forstår kapitalens internationale sprog. De lukker sig selv ude - ligesom de fremmede, der ikke vil integreres og de arbejdsløse og folk på overførselsindkomster og de syge og alle de andre fysisk eller socialt handicappede.

Hent et par flasker mere, Brixtofte!

Danmark er festernes land. Direktørerne og godsejerne og boligspekulanterne trækker proppen op og skåler med EU-tilskud. Fogh og hans ven Bush har gjort det godt. Danmark forandrer sig. Storbyernes centre bliver rigmandsghettoer. Skolelærere og sygeplejersker har ikke råd til at bo der - men der er blevet næsten 300.000 murstensmillionærer. Landet bliver synligt klassedelt - i rigmandsghettoer, middelklasseghettoer og bare ghettoer. Skellene mellem rig og fattig vokser så hurtigt som champagnepropperne knalder i Nordsjælland og bomberne i Bagdad.

40.000 mennesker som protesterede mod Bush og Foghs fødselsdagsfest var nærmest usynlige i medierne, der foretrak nogle håndfulde konservative, som viftede med amerikanske flag på udvalgte steder.

De er dog mere synlige end de hundredtusinder der ikke er inviteret med til festlighederne hos Fogh og hans venner - skyggeeksistenser marginaliseret i et samfund i kapitalistisk festrus. Underdanmark - kun trukket frem som negative eksempler på hvor skidt det kan gå eller som skræmmebilleder på religiøs ekstremisme eller politisk fanatisme iført elefanthuer og fuckfingre.

Hent et par flasker mere, Brixtofte!

Redaktionen 1. august 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 450 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 12. august 2005

Terrorkrig efter London

Terrorangrebene mod metroen og busserne i London med mere end 50 dræbte og hundreder af sårede og de dødbringende bomber mod turisthotellerne i Sharm-al-sheikh har genindsat 'krigen mod terror' på den politiske dagsorden. De eksplosioner, der rystede London den 7. juli, lagde alt andet i mediernes mølposer.

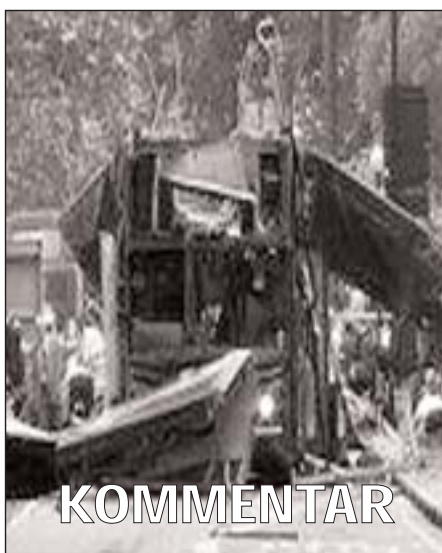
Gemt og glemt var G8-topmødet i Gleneagles i Skotland og den kvarte million mennesker, der var på gaden i protest mod det og de store protester mod Bush's besøg i Danmark på vejen dertil. Hvad var resultatet af det på forhånd så stærkt eksponerede møde mellem verdens store imperialistmagter? Blev fatigdom til historie? Fik Afrika hjælp? Blev klimaet reddet? Blev krigen i Irak med dens permanente terror og ødelæggelse af et helt land bragt nærmere mod afslutning? Ingen ville vide om det var tilfældet (hvad det selvfølgelig ikke er), fordi terroren tog sit vigtigste våben i brug: frygten, den kollektive panik, som får alt andet til at blegne.

Frygten er et mægtigt våben i hænderne på reaktionære politikere. Når sidemanden i S-toget er potentiel terrorist og enhver indkøbspose pludselig kan springe i luften, er der ingen grænser for de uhyrligheder, der kan begås af de herskende og deres magtapparat i terrorbekæmpelsens navn. At en totalt uskyldig brasiliansk elektriker blev likvideret af civilklædt specialpoliti på en undergrundsstation i London accepteres uden protest. Offentlige henrettelser uden retssag eller dom er vendt tilbage til de 'civiliserede' lande. Politiet skal skyde for at dræbe 'terroristerne'.

Det var frygten og fascisternes løfter om at skabe sikkerhed og lov og orden, der var en hoveddrivkraft

for Hitlers succes i 30'ernes Tyskland. Terrorfrygten er det vigtigste redskab for reaktionen til at få opbakning til imperialistiske røverkrige og forvandlingen af borgerlige demokratier til topbefæstede politistater.

Der er ingen som helst tvivl om, at terroren i New York 11. september 2001, i Madrid eller London tjener reaktionens og krigspolitikernes. Denne 'stykvise' terror, som sigter på at skabe maksimal skade på civile, maksimalt kaos og frygt, kom-

mer hver gang så at sige som bestilt af dem. Bush, Blair og Fogh og de andre krigsherrer var i alvorlige vanskeligheder op til G8-topmødet. Med et klart og vredt flertal i deres befolkninger mod sig i forhold til krigsførelsen i Irak. Terrorbomberne får med et slag vendt op og ned på situationen: Disse krigsforbrydere, som selv har hidkaldt terroren, får mulighed for at optræde som nationens frelser og får fornyet deres løgnagtige, flossede og nedslidte begrundelser for aggressionskrigene og udsendelsen af soldaterne.

Det er Anders Fogh og hans krigsforbryderregering, der har gjort Danmark til terrormål og gjort mas-

sefrygten for et angreb på københavnske stationer, busser eller metro nærværende og reel. Truslen kommer af den følgagtige danske deltagelse i Bush's 'krig mod terror' i Afghanistan og Irak, som igen er en fortsættelse af den traditionelle følgagtighed og støtte til den amerikanske imperialismes strategi tilbage til Den kolde krig og perioden med 'Den ny verdensorden' efter murens fald. Frygten virker lamrende og får folk til at acceptere politistatsmetoder, som tilsidesætter alle demokratiske rettigheder og humanitære principper - tortur, likvideringer af uskyldige, systematisk undertrykkelse af den politiske protest. Denne frygt har ramt bredt og fået en stor del af den danske venstrefløj til at tabe hovedet og miste evnen til at tænke og handle klart.

Enhedslisten f.eks. skyndte sig efter bomberne i London at slutte borgfred med den danske regering og demonstrere 'mod terrorisme' sammen med en repræsentant for den (Troels Lund Poulsen, Venstre) Hvis man tror, man kan 'bekæmpe terror' sammen med krigsforbrydere, statsterrorister og de ansvarlige for terrortruslen, er man uhjælpeligt politisk fortabt ...

Vi ved ikke hvem de spøgelsesagtige bagmænd for 'den internationale terrorisme' er. De kaldes Al Qaeda og 'islamiske fundamentalister'. Vi ved at denne bombestrategi mod civile tjener reaktionens og krigsforbrydernes interesser. Vi ved at Al Qaeda opstod under CIAs auspicer. Vi ved at diverse aktive efterretningstjenester eller dele af disse samt egentlige fascistiske grupperinger historisk og i dag anvender terror mod civile som redskab for at skabe frygt og kaos og gennemføre deres mål. Terror er både bomber og massebedrag.

Angrebet i London den 7. juli: Fjenden udpeges

Af Ghali Hassan

I stedet for at sige, at det er for tidligt at sige, hvem der er ansvarlig for London-bomberne 7. juli, beskyldte Tony Blair øjeblikkeligt muslimer og islam for forbrydelserne. Intet bevis, ingen navne og ingen dokumentation blev tilvejebragt til støtte for hans anklager. Dette fandt sted til trods for den kendsgerning, at alle muslimske nationer stærkt har fordømt angrebene på uskyldige mennesker.

De gør dette, sagde Blair, fordi de "hader vores livsform" og "vore værdier". Hvorfor vælger disse "muslimske terrorister" Blairs Storbritannien ikke Schweiz eller Sverige? Ordet hvorfor er simpelthen forsvundet fra både politikernes og mediernes sprog.

Vestlige medier, eksperter og kommentatorer var hurtige til hoppe på Blair-Bush-propagandavognen og fortsætte med at forstærke og tilskynde til denne anti-muslimske fordom. Blindt at anklage muslimer og islam for vold er at ignorere de virkelige leverandører af dagens vold og terrorisme i verden. Repræsenterer nogle få enkeltindivider hele islam eller kristendommens trosretninger?

De, der er ansvarlige, 'har ingen respekt for menneskeliv', sagde Blair. Har de, der deltog i de barbariske "Shock and Awe"-bombardementer af Bagdad og i ødelæggelsen af irakiske boligkvarterer og byer, respekt for menneskeliv? Hvilken slags terrorister har kapacitet til at præstere den kriminelle grusomhed, der blev påført den irakiske befolkning? Bagdad var den muslimske verdens og islams kulturelle

hovedstad i mere end syv århundreder.

Siden marts 2003 har der været et London-bombardement i Bagdad hver dag. De hellige byer Najaf og Fallujah er blevet ødelagt. Hundrede tusinder af uskyldige irakiske mænd, kvinder og børn er blevet myrdet. Titusinder af irakere er blevet fængslet og tortureret hver dag. Hele det irakiske samfunds struktur er bevidst blevet decimeret. Hvorfor? Den britiske befolkning fik at vide, at London-bombningerne viser "alle tegn på al-Qaeda angreb". Selv hvis 'terroristerne' er 'hvide', forsikrer den britiske dagspresse, The Independent, sine læsere om, at 'terroristerne' nødvendigvis må være "lejede terrorister" hyret af al-Qaeda til at udføre disse angreb". Al-Qaeda er nu Vestens betegnelse for alt, hvad der er muslimsk.

Hvad er al-Qaeda? Al Qaeda ('basen' på arabisk) var den CIA-sponsorerede træningslejr for de afghanske mujahidiner, inklusive Osama bin Laden og hans krigere. Gruppen blev dannet og finansieret af den amerikanske administration imod den sovjetiske besættelse af Afghanistan. De blev kaldt "frihedskæmpere" af tidligere præsident Reagan.

Faktisk sagde den tidligere amerikanske præsident efter at have mødt en gruppe skæggede mujahidiner i det Hvide Hus: "Disse folk er det moralske sidestykke til Amerikas founding fathers." Så for ikke så længe siden var Bin Laden og hans mænd sidestykke til George Washington, Thomas Jefferson og Abraham Lincoln.

Al-Qaeda er blevet et bekvemt fantom til retfærdiggørelse af den aktuelle krig. Den vedvarende tilstedeværelse af al-Qaeda er et meget brugbart påskud for Blair-Bush-aksen og dens allierede. Den tilvejebringer det nødvendige redskab til at fremkalde frygt og manipulere den offentlige mening.

London-bombningen den 7. juli ville være næsten umulig at gennemføre i

betragtning af de omfattende sikkerhedsforanstaltninger uden efterretning og koordinering fra vigtige folk i Storbritannien. Ligesom angrebene d. 11/9 er London-bombningerne fortsat et mysterium, og forbrydelserne imod uskyldige mennesker vil forsyne Blairs regering med tilstrækkelige påskud til:

(1) at retfærdiggøre indførelsen af et upopulært nyt britisk identitetskort;

(2) indførelse af gennemgribende politiovervågning af muslimer og det muslimske samfund;

(3) at introducere ny drakonisk lovgivning, der vil beskære frihed, borgerlige rettigheder og begrænser afvigelser som protester;

(4) at fortsætte med at støtte Bushs terrorkrig imod forsvarsløse lande; og

(5) at bortlede offentlighedens opmærksomhed fra den 'forebyggende' ("pre-emptive") terrorisme og de krigsforbrydelser, der bliver begået imod den irakiske befolkning.

Under hele den kolde krig, der var et påskud for etablering af en tilstand af frygt, samarbejdede vestlige hemmelige agenter og NATO om angreb på civile mål, som de derefter beskyldte venstreorienterede grupper for med henblik på at skabe panik og tvinge offentligheden til at søge tilflugt til regeringerne for at opnå mere sikkerhed og beskyttelse.

En af disse højreorienterede grupper, der var impliceret i angreb på civile, gik under kodenavnet Gladio. Eksistensen af denne gruppe blev først kendt i Italien i 1990'erne, og det italienske senat var som følge af offentlige protester nødt til at lukke den, fordi den 'var hinsides demokratisk kontrol'. M.a.o. blev løgnene for store til at kunne holdes skjult for offentligheden (citeret i 'Secret Warfare: Gladio' af Daniele Ganser). Kriminelle er ikke vanskelige at finde, når det gælder om at skabe frygt og panik i befolkningen.

Det er ikke overraskende, at påskudene for krigen imod Irak var blevet ænd-

ret umiddelbart før 7/7- bombningerne. For at fortsætte besættelsen af Irak og retfærdiggøre fortsatte forbrydelser imod den irakiske befolkning fabrikker Blair-Bush-aksen og deres agenter nye "bunker af løgne". Irak er nu "terrorismens brændpunkt", og "vi må holde fast ved kursen", får vi at vide. Ikke desto mindre forbliver de amerikanske hensigter de samme: koloniseringen af Irak og promovningen af den amerikanske imperialistiske dagsorden for dominans af verden via kontrol med energiresourcerne.

Krig er ikke en måde at bekæmpe terrorisme på. Krig er den mest voldelige form for terrorisme. Terrorismen er ikke en ideologi; det er en frygtens metode. Den kan kun bekæmpes gennem samarbejde og udveksling af efterretning mellem lovmedholdelige regeringer. Det bør huskes, at terrorisme er en mindre trussel for menneskelig overlevelse end krig, sult eller sygdom, og det er meget mindre vanskeligt at forholde sig til roden til terrorisme.

Hvis Blair, Bush og deres allierede er seriøse i deres bestræbelser på at fjerne terrorismens svøbe, er de nødt til at se sig selv nøje i spejlet og stille sig selv et eneste spørgsmål: Kan mennesker lide at blive besat, dræbt, misbrugt og torteret og ydmyget af fremmede styrker?

Vestlige magter har travlt med at fordømme den stykvisse terrorisme, der er skabt af deres eget efterretningsvæsen, mens de vender det blinde øje til deres egen statsterrorisme. Faktisk er denne stykvisse terrorisme, der resulterer i uskyldige civile død, en integreret del af deres egen terrorist-dagsorden.

Blair-Bush-aksen bør notere sig en vigtig lære af Iraks historie, der viser, at irakerne har fremvist voldsom modstand imod fremmed besættelse og imperialismen. Revolterne imod briterne i 1920'erne og 1958 markeres stadig med årlige højtideligholdelser i Irak.

Det bedste, der kunne hændes irakerne, briter og amerikanere, er, at Blair-Bush-aksen trækker sine styrker tilbage fra Irak øjeblikkeligt og gør en ende på denne brutale besættelse og giver Irak dets fulde suverænitet tilbage.

*Oversat af Hans Pendrup
for Stop Terrorkrigen*

EU misbruger terror til øget overvågning

Folkebevægelsen mod EU: Når EU vil registrere og opbevare al telefonisk og elektronisk kommunikation, er det et uforsvarligt angreb på borgernes retssikkerhed.

EU's justits- og indenrigsministre har givet grønt lys for den britiske indenrigsminister Charles Clarks såkaldte "terrorpakke", som skal være et svar på sidste uges terrorbomben i London. Pakken indeholder bl.a. genfremsættelsen af et forslag om at tvinge fastnet-, mobil- og internetudbydere til at registrere og gemme oplysninger om telefonopkald, SMS og e-mail i op til et år.

- Der er tale om groft misbrug af situationen. Terror truer borgeres sikkerhed i hele verden. Den sikkerhed bliver ikke bedre af en overdimensioneret overvågning af alle borgere. Det vil kun give myndighederne en uoverskuelig bunke informationer af yderst tvivlsom værdi. Samtidigt pålægges telefon- og internetudbydere store, unød-

vendige udgifter, som vil ramme forbrugere, udtaler Ditte Staun, talsmand for Folkebevægelsen mod EU.

- Forslaget vidner om manglende respekt for såvel borgernes ret til privatliv som for demokrati. EU-parlamentet afviste nemlig forslaget om registrering og opbevaring af kommunikationsdata så sent som i juni, bl.a. med henvisning til manglende databeskyttelse og faren for, at "man ikke kan se skoven for bar træer". Nu skal parlamentet så igen forholde sig til det.

- Terrorismen er et globalt problem, som vi må forholde os til i fællesskab på kloden. Den kræver en samlet og sammenhængende indsats, som især ser på den fattigdom og sult i de fattige lande, der er grobund for frustration, uro og i nogle tilfælde terror. Et af de vigtigste skridt EU kunne tage imod terror vil derfor være afskaffelse af de tårnhøje toldmure og den unfair handelspolitik over for ulandene.

Terrorangrebet i London Arbejderpartiet Kommunisterne 7. juli 2005

De koordinerede terrorangreb på den kollektive trafik i London – undergrundsbane og bus – tog sigte på at ramme almindelige mennesker, dræbe og lemlæste dem – uanset politisk opfattelse, hudfarve, ideologi eller religion. Det var tilfældige arbejdende mennesker, som blev ramt.

Det er således et angreb af fascistisk karakter. Det er forbrydelse og ikke politik. Det kan ikke undskyldes eller forsvares.

Terrorangrebet i London vil blive brugt til at skærpe den indre politiske undertrykkelse og knægte retten til politisk protest i de imperialistiske lande. Det vil blive brugt til at fremme politistaten og politistatsmetoder. Det vil også blive brugt til at forsvare Bushs krig mod terror og den kriminelle kolonikrig mod Irak og den imperialistiske indblanding i Mellem-

østen og som argument for mere indblanding og mere aggression.

Vi fordømmer disse terrorangreb og deres bagmænd, som tjener magthavernes og imperialismens interesser og spiller deres spil.

Vi understreger, at disse intet har at gøre med den retfærdige irakiske modstandskamp mod den ulovlige besættelse eller med legitim modstandskamp overhovedet – lige så lidt som de har noget at gøre med protesterne mod George Bush og hans 'krig mod terror' i Danmark eller andre steder, eller med protesterne ved G8-topmødet i Skotland.

Vi fordømmer og bekæmper den imperialistiske politik, der skaber global masseelendighed og fattigdom, og de imperialistiske krige for at røve folkenes rigdomme, som giver grobund for og næring til terrorisme.

Boligboom på toppen

*Boligprisernes
himmelflugt når nye
rekordhøjder.*

For nogle er det en boligfest. Det er sælgers marked – og boligejere har optjent formuer på at have et sted at bo. Men de største vindere er selvfølgelig banker, realkreditselskaber og andre grådige boligspekulanter, som virkelig lever i gyldne tider.

Trods historisk høje boligpriser er der udsigt til, at 2005 bliver nyt rekordår for det danske boligmarked. Priserne stiger over hele landet, hvilket i årets andet kvartal gav de største prisstigninger, Realkreditrådet har oplevet. Der har aldrig været mere blus på kedlerne. Det har også sat gang i byggeriet landet over.

I andet kvartal steg priserne på parcel- og rækkehuse med 14 procent på landsplan i forhold til samme kvartal sidste år. Og i forhold til kvartalet før

var prisstigningerne på 5 procent. Priserne stiger hurtigst i hovedstadsområdet, hvor de årlige prisstigninger i andet kvartal lå omkring 20 procent. En gennemsnitlig københavnsk husejer med et hus på 130 kvadratmeter har tjent lidt mere end 1.000 skattefrie kroner om dagen i det seneste år på grund af de stigende boligpriser.

De dyreste kommuner at købe hus i ligger fortsat i og omkring hovedstaden. Et parcel- eller rækkehus beliggende i Københavns Amt koster i dag 2,8 millioner kroner i gennemsnit, mens den gennemsnitlige pris på landsplan ligger på 1,4 millioner kroner. I Jylland er det særligt områderne omkring Århus, Vejle og Kolding, der har oplevet betydelige boligprisstigninger. I Århus er parcelhuspriserne steget med 20 procent det sidste år, mens ejerlejlighederne er blevet 21 procent dyrere.

Tæt ved 300.000 familier i Danmark

kan kalde sig boligmillionærer. Friværdien i deres hus, lejlighed eller sommerhus overstiger én million kroner, skriver Berlingske Tidende:

”Aldrig før har der været så mange danske boligmillionærer, og boligejernes ubelånte formue anslås til at være på svimlende 1.156 milliarder kroner. De mange milliarder kan uden videre belånes og forbruges til rejser, biler, køkkener, fladskærms-TV og rødvin, og særligt den generation, som har været med siden boligopsvingets start, bruger friværdien til at realisere de hede forbrugsdrømme ... Alene de seneste to år er boligejernes friværdi steget med hele 310 milliarder kroner som følge af

Verdenshistoriens største 'boble'

Tidsskriftet *The Economist* har samlet en række fakta om det som kaldes det globale boligboom.

Det konstaterer at aldrig før er huspriserne steget så hurtigt, så længe og i så mange lande som det har været tilfældet siden 1997.

I denne periode er huspriserne vokset mere i reel forstand (målt i faste priser – dvs. renset for inflation) end i noget tidligere set boom. Ejendomsmarkedet er eksploderet fra USA og Australien til UK, EU-landene og Kina. Priserne i USA er steget mindre end i UK, men det nuværende boom er alligevel langt det største i USA's historie – med reelle gevinster der er mere end tre gange så store som i tidligere boligboom i 1970'erne og 80'erne.

I Europa har prisstigningerne været svimlende i Irland og Spanien, men i det seneste år er huspriserne steget med 9 pct. eller mere i Frankrig, Italien, Belgien, Sverige og Danmark. De markante undtagelser herfra er Tyskland og Japan, hvor priserne har været faldende.

Ifølge *The Economist*'s vurdering er den samlede værdi af ejendom på boligmarkedet i de udviklede kapitalistiske

landes økonomier vokset med mere end 30 billioner \$ over de sidste fem år til en samlet værdi på mere end 70 billioner \$.

Det er dermed den største 'økonomiske boble', der er set i den kapitalistiske verdensøkonomis historie. Stigningen svarer til 100 % af disse landes samlede bruttonationalprodukt. Den er ikke bare større end alle tidligere boligboom – den er også større end den globale aktieboble i slutningen af 1990'erne (en stigning over fem år på 80 % af BNP) eller den amerikanske aktieboble i slutningen af 1920'erne, der udløste en verdensomspændende krise (55 pct. af BNP).

Det globale boom i huspriser er ifølge tidsskriftet blevet drevet frem af to fælles faktorer: en historisk lav rente har opmuntret boligkøbere til at låne flere penge, og familierne har mistet tilliden til investering i aktier efter aktiemarkedets dramatiske nedtur, hvad der har fået fast ejendom til at forekomme tillokkende.

Boligboommet har spillet en hovedrolle i udviklingen af de kapitalistiske økonomier i de senere år og deres relative opsving. For USA's vedkommende har forbrug og boligbyggeri tilsammen

stået for 90 % af væksten i bruttonationalproduktet. Mere end to femtedele – op mod halvdelen – af alle nye jobs i den private sektor har været boligrelaterede, så som byggeri, ejendomshandel og realkredit.

Vil boligboblen briste? spørger *The Economist* og forsøger at give et svar. En kraftig afkøling af ejendomspriserne vil have meget alvorlige konsekvenser for den amerikanske og de øvrige landes økonomi. Den Internationale Valutafond har undersøgt 14 lande i perioden 1970-2001 og der stadfæstet 20 eksempler på bobler, der bristede og de reelle priser faldt med næsten 30 % i gennemsnit (faldet i nominelle priser var mindre). Bortset fra et tilfælde førte alle disse ejendomsmarkeds-krak til økonomisk recession, hvor BNP efter tre år var faldet til i gennemsnit 8 % lavere end den tidligere vækstrate. USA var det eneste land som undgik både et boom og et krak i den periode. *The Economist* konkluderer at det denne gang sandsynligvis vil 'blive medlem af klubben'. Japan og Tyskland viser sammenhængen mellem faldende boligpriser og recession, når boblen brister.

Boligboom

boligboomet. Det svarer til 430 millioner - om dagen."

Mange har lånt til festen. En gennemsnitlig boligejers gæld i huset var i 1996 halvanden gang så stor som familiens årsindtægt. I dag er den dobbelt så stor, altså 200 procent af den årlige indkomst.

De glade nyheder for nogle boligejere og for bankerne er rigtig dårlige nyheder for de fleste. Det bliver stadig sværere og stadig dyrere for unge og unge familier at få en bolig. Drømmen om ejerboligen realiseres gennem lån på den forventede indkomst, hvis man kan låne (og dem der ikke kan ... ja, det er bare *bad luck!*). Hver tredje børnefamilie har en meget skrøbelig økonomi. De har sat sig i meget stor gæld for at komme ind på boligmarkedet.

Der er blevet bygget en del i Danmark i de senere år – men ikke hvor behovet er størst. De sidste ti år er der opført 150.000 nye boliger. De ligger bare steder, som bliver stadig tyndere befolket. Det kniber med byggeaktivitet i hovedstaden, Vejle og Århus Amter, hvor efterspørgslen ellers er størst, viser en opgørelse, BRF Kredit har foretaget for Politiken.

I København og Frederiksberg er der kun kommet 3.000 nye boliger til de seneste 10 år. I den periode er der kommet 40.000 nye indbyggere. Monopolpriserne på jord og den enorme efterspørgsel er en del af forklaringen på prisexplosionerne. Hver fjerde ejerlejlighed i København er købt af en spekulant, der har lejet lejligheden videre. En del af dem til deres børn, som ellers

ikke kunne få et sted at bo.

"Prisstigninger på ejerlejligheder har gjort Storkøbenhavn, Århus og omegn samt det jyske trekantsområde til lukket land for mange familier med mellemindkomster. Boligboomet har øget skellet mellem rig og fattig og er ved at inddele Danmark i rigmands- og knap-så-rigmandskvarterer", skriver Berlingske Tidende. Og lukket land for unge, der ikke har rige forældre, kunne man tilføje.

De skyhøje boligpriser får nu de offentligt ansatte i København til at kræve mere i løn. Politifolk, skolelærere og sygeplejersker har ganske enkelt ikke råd til at bo i hovedstaden.

De unge, arbejderne, den lavere middelklasse - de fattige og knap-så-fattige: Boligfestens tabere.

Undertrykkelseskulturen

Bliv foran fjernsynet, og frygt din næste, messes der dagligt. Her til lands fremmes kunstige skel mellem mennesker i en grad, så hudfarve, køn, alder, tro og kulturbaggrund er nok til at blive dømt til isolation på livstid.

Beboerne i Danmark er stadig tydeligere ofre for en hensynsløs reaktionær elite. En sort korpsånd har bemægtiget sig åndslivet og træder tydeligt frem gennem i den politik, der føres mod underklassen.

Fjernsynet viser dig, hvordan du skal bo og male dine vægge hvide, som da reformationen malede "de syndige" kalkmalerier over og brændte heksene. Fjernsynet viser dig, hvordan du takler jobsøgning og børn og modeindkøb eller måske burde aflevere børnene på kostskole til kyndige mænd med den rette militære baggrund. Og for alle os hjemme i ghettoen viser fjernsynet, at vi lever i den parallelle skyggeverden og ikke regnes.

Undertrykkelseskulturen er blevet så almindelig, at man dårligt tog notits af sommerens mere absurde propagandaindsat: Militæret fik lov til at sige, at børn af indvandrere klarede sig dårligere til sessionsprøven, og uden at fremlægge skyggen af dokumentation konkluderede militæret, at det kun kunne skyldes dumhed hos de tvangsindskrevne aspiranter. Og i en opfølgende "pædagogisk" vurdering blev det hævdet, at denne dumhed ikke kan tillægges

det danske opdragelsessystem, men simpelthen er medfødt – en genetisk arvelig dumhed så at sige. Racisme i sin rene form stortrives blandt reaktionens danske intellektuelle.

På den CIA-inspirerede venstrefløj er der en udbredt følgagtighed over for den påstand, at de fremmedfjendske holdninger kommer fra arbejderklassen. Populisme og løgn er nydeligt omskrevet til "at lefle for befolkningen". Arbejderbefolkningen er måske nok godtroende og autoritetstro, men ikke dum, grim eller reaktionær. Det er til gengæld egenskaber, som borgerskabet ønsker at fremelske for at så splid og rekruttere til krigsmaskinen.

Og når man ser på, hvor meget idiotisk underholdning, hvor meget billig spiritus, hvor mange avisspalter, sendetid og energi der bliver lagt i opgaven med at fordumme og splitte folk, så kan

man måske også på venstrefløjens ane – hvad borgerskabet ved – at det er en opgave, der dybest set strider imod befolkningens natur. Og virkningen er langt hen ad vejen midlertidig og overfladisk, der skal ikke mere end et frisk pust fra Frankrig til fjerne års EU-smuds. Nervøsitet ved befolkningen klares så med et massivt politiopbud, med pligt til at skyde mistænkelige personer i hovedet.

Indvandrerne har ufrivilligt fået rollen som *prügelknabe* i hele Europa. Borgerskabet har simpelthen brug for en marginaliseret gruppe, der ikke forstår, hvad der bliver sagt, som frontløbere for sociale nedskæringer og "fleksibel" og "konkurrencedygtig" arbejdsmarkeds-politik. Først flygtninge, så skolebørn og så slagteriarbejderne. Det er ikke underligt, hvis der fra tid til anden kommer en ungdommelig reaktion mod det etablerede fra dem, der er udset til at blive tabere. Og det er heller ikke underligt, hvis denne reaktion bliver en afspejling af det reaktionære tryk fra det omgivende samfund. Reaktionær adfærd som tilfældig personvold og røveriske overfald er udbredt i alle kapitalistiske lande. En sådan adfærd er dybest set det reaktionære samfunds ansigt eller spejling.

Svaret er givet og har lydt i generationer: *Arbejdere i alle lande, foren jer.*

Franz

Flere private jobformidlere

Regeringen lægger op til at styrke de private aktørers rolle og funktion samt en kontant belønning for at støde dagpengemodtagere på kontanthjælp

Beskæftigelsesministeren Claus Hjort Frederiksen forfølger febrilsk regeringens målsætning om at nedbringe arbejdsløsheden med 60-70.000 inden år 2010. Bag kulisserne står EU, der allerede for fem år siden fastlagde sin strategi – kaldet *Agenda 2010* – der har den klare målsætning at forøge udbytningsen at den europæiske arbejderklasse ved større produktivitet, mindre løn og yderligere fleksibilitet.

I den forbindelse taler regeringen meget om at skabe flere arbejdspladser; men i virkelighedens verden fokuserer de mere på at skubbe arbejdsløse fra dagpengesystemet over på kontanthjælp, hvilket også bringer dem ud af arbejdsløshedsstatistikkerne.

Keine hexerei – nur behändlichkeit.

Derfor har beskæftigelsesministeren nu fremlagt en handlingsplan, der lægger op til at styrke de private jobfor-

I Tyskland kæmpes der mod 'Agenda 2010'. Her demonstration i Gelsenkirchen 14. maj.

midlere – eller de såkaldte private aktørers rolle. Et af elementerne i planen er at lade flere opgaver overgå fra Arbejdsformidlingen (AF) til de private aktører; mens et andet nok så skræmmende element er at styrke og forøge *resultataflønningen*. Det sidste betyder, at de private aktørers fortjeneste vokser for hver gang de reducerer antallet af dagpengemodtagere, hvilket blandt andet kan gøres ved at støde den enkelte ud af systemet eksempelvis ved at erklære vedkommende for "ikke at stå til rådighed".

LO betegner planen som en hjælp til de arbejdsløse, fordi den også opfordrer formidlerne til, at de i større udstrækning benytter opkvalificering og uddannelse. Desuden indføres en klagemulighed for de arbejdsløse,

hvorfor LO hilser planen velkommen. Derved lægger LO betydelig vægt på uforpligtende henstillinger, og ikke de for de arbejdsløse barske perspektiver ved styrkelsen af de private aktører:

- LO's bekymring har hidtil gået på, om de andre aktører end AF altid vælger de billigste redskaber til at få de ledige i arbejde – typisk jobsøgning – i stedet for de mest effektive, hvilket i nogle tilfælde er opkvalificering og uddannelse. Derfor interesserer vi os meget for, om den nye aflønningsmodel opmuntrer de enkelte aktører til at vælge de mest effektive redskaber, altså dem, der sikrer de langvarigt ledige et job, som er bæredygtige, udtaler LO's cheføkonom Jan Kæraa Rasmussen og fortsætter:

- Vi mener ikke, at ordningen med andre aktører har fungeret optimalt indtil nu. Nu må vi se, hvad der kommer ud af den ny handlingsplan, før vi vil drøfte, om der er basis for at lægge flere opgaver ud. Vi så gerne, at både a-kasser og fagforeninger blev inddraget mere i beskæftigelsesindsatsen, end det sker i dag. De har meget at bidrage med som led i den gennemprøvede danske arbejdsmarkedsmodel.

Arbejdsmarkedets parter har altså allerede på forhånd erklæret deres positive vilje til at bakke op om beskæftigelsesministerens nye handlingsplan. Det er også vanskeligt at få øje på en blokade fra den parlamentariske side. Handlingsplanen bygger nemlig på arbejdsmarkedsforliget *Flere i arbejde*, som et bredt flertal besluttede i efteråret 2002. Forligspartierne strakte sig fra Dansk Folkeparti til Socialdemokraterne, hvorfor det vil være en formsag for Socialdemokraterne at stemme for denne justering – specielt i betragtning af, at LO har blåstemplet planen.

-gri

Fortsat tvangsaktivering

Det lykkedes *Landsorganisationen af Arbejdsledige (LA)* at få stoppet tvangsaktiveringen af ledige i Herning kommune på aktiveringsfabriken Grøndahl; men misbruget af kontanthjælpsmodtagere foregår stadig på fulde omdrejninger i masser af kommuner. LA's vedholdende kamp imod misbruget kan til tider opleves som Don Quixotes kamp mod de berømte vindmøller. Afgørelser af om projekterne er ulovlige trækker ud i måneder på grund af en langstrakt procedure. Kommunerne og LA skal "høres" adskillige gange, inden Arbejdsmarkedsrådene træffer afgørelse.

3F mener, at de mange nye sager i kølvandet på Bodum-sagen viser, at der er et stort behov for en opstram-

ning af hele området med produktionsaktivering.

- Vi kan konstatere, at klagesagerne fortsat strømmer ind til de regionale arbejdsmarkedsråd. I hvert tilfælde belaster sådanne sager forvaltningerne, som skal bruge mange ressourcer på at udrede forholdene, siger arbejdsmarkedspolitisk sekretær i 3F Poul Hansen.

Han henviser til, at Bodumsagen og lignende sager koster enorme mængder mandskabstimer at behandle.

- Det er spild af ressourcer. Og så står der et billede tilbage af forvaltninger, der ikke magter at styre deres områder og kommunalbestyrelserne, der ikke har den nødvendige indsigt i de sager, de har med at gøre, siger Poul Hansen.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Sejr i kamp mod underbetaling

Der kan være langt mellem sejrene, men midt i den danske sommervarme har en lille men vigtig solstrålehistorie trængt igennem:

Efter mere end 14 dages blokade af en byggeplads i Nyhavn i København har det danske firma I Byg og det polske firma Osrodek Szkolenia Centro indgået overenskomst med Murernes Fagforening.

Overenskomsten med det polske firma betyder, at Murernes Fagforening har indgået en såkaldt BAT-aftale, som giver de polske håndværkere 150 kroner i timen. De skal desuden have 18,25 procent i feriepenge og søgnehelligdagsbetaling samt 6,8 procent i pension. Samtidig er der blevet indbygget en kontrolaftale i overenskomsten, og de polske håndværkere er blevet medlemmer af Murernes Fagforening i København.

Det danske firma har indgået en helt almindelig tiltrædelsesoverenskomst, og firmaet bliver organiseret i Dansk Byggeri, skriver *Fagligt Ansvar* på deres hjemmeside.

Fra blokaden mod Nyhavn 53

- en af mange byggepladser der underbetaler østarbejdere

- Vi er glade for, at firmaerne omsider er kommet til fornuft. Nu bliver de folk, de har på pladsen, ikke underbetalt og kommer til at arbejde under ordnede forhold. Hvis blot andre firmaer samt bygherrer ville tage ved lære, så kunne de undgå mange problemer, udtaler Henrik Lippert, formand for Murersvendenes fagforening og næstformand i Byggefagenes Samvirke.

Han understreger samtidig, at det aldrig har været hensigten med blokaden af byggepladsen, at de østeuropæ-

iske håndværkere skal presses ud af det danske arbejdsmarked.

- Lad mig slå fast - måske til nogens skuffelse - at når vi sammen med kollegerne i Byggefagenes Samvirke har blokeret denne arbejdsplads, har det ikke været for at forhindre vores polske kolleger i at tjene til dagen og vejen. For os handler det om at stoppe arbejdsgivere, som kun vil score så mange kroner som muligt på at få håndværkerne til at knokle for en ussel løn, siger Henrik Lippert.

Unge udnyttets groft

Traditionen tro har LO i løbet af sommeren gennemført den årlige Jobpatrulje, som har til formål at checke forholdene blandt unge såkaldte fritidsjobbere. I løbet af fire uger har 1.700 arbejdspladser haft besøg, hvoraf der er opnået 390 interviews.

- På næsten hver fjerde arbejdsplads har Jobpatruljen konstateret problemer af en eller anden karakter. Flertallet af de unge har ikke en ansættelseskontrakt, hvor der står, hvad arbejdet består i og under hvilke forhold, det skal udføres. Men en ansættelseskontrakt og en ordentlig og forsvarlig oplæring er faktisk grundlaget for et godt samarbejde mellem virksomheden og den enkelte fritidsjobber. Voksne ville under ingen omstændigheder acceptere at blive behandlet på den måde, udtaler LO-konsulent Stig Møller, der er koordinator for Jobpatruljen.

Problemerne strækker sig over manglende orientering om sikkerhedsforhold og rettigheder, ligesom manglende oplæring medfører uhensigtsmæssige arbejdsgange, der kan føre til

en helt unødvendig nedslidning, inden de unges arbejdsliv rigtigt er startet.

Mens disse problemer fra arbejdsgivernes side kan forsøges skubbet til side med forklaringen om kommunikationssvigt, så er det straks vanskeligere at bortforklare, at 80 pct. af de unge ikke får løn under sygdom, og 66 pct. ikke får løn under oplæringen. Mange arbejdsgivere bryder også loven ved at pålægge de unge alt for sene vagter.

Med det enorme og gode benarbejde Jobpatruljen har udført er det således igen i år blevet bekræftet, at arbejdsgiverne systematisk misbruger de unge på groveste og kyniske vis.

Det kan derfor undre, at LO igen nøjes med at henstille til arbejdsgiverne, at de retter op på forholdene:

- Desuden opfordrer vi kraftigt til, at arbejdsgiverne bliver deres ansvar bevidst og sørger for en ordentlig oplæring af de unge. Det skal være arbejdsgiveren selv eller en rutineret kollega, der viser de unge, hvordan arbejdet skal udføres og oplyser om, hvilke faldgruber der kan være. Desuden bør

arbejdsgiveren naturligvis i klare vendinger oplyse de unge om lønnen, inklusive tillæg, løn under sygdom og arbejdstid, så der ikke senere opstår tvivl, konkluderer Stig Møller og opfordrer de unge til at melde sig ind i den relevante fagforening.

Fleksjob profitabelt

Dansk Handel & Service har spurgt 500 repræsentativt udvalgte medlemsvirksomheder om fleksjob. 30 procent af virksomhederne har medarbejdere ansat i fleksjob. Og hele 94 procent blandt de virksomheder er tilfredse med fleksjobberne i en eller anden udstrækning.

Som forklaring angives afstemte forventninger og godt samarbejde med det offentlige. Bag udtrykket afstemte forventninger gemmer der sig en slet skjult tilfredshed med, at løntilskuddet gør det til en profitabel forretning.

Ingen progressive unge må gå glip af den!

International Ungdomslejr i 2006

Sæt allerede nu X i kalenderen ved dagene 28. juli – 6. august 2006. International Ungdomslejr 2006 rykker til Nordsjælland. I mere end en uge vil hundreder af unge fra hele verden mødes for at ændre den.

Sidst i juli og begyndelsen af august 2006 vil Nordsjælland/København summe af revolutionære ungdomsaktiviteter. Ved Sjælsø nær Hørsholm, godt 20 kilometer fra Københavns centrum, vil der opstå en hel international landsby af unge mod fascisme, racisme og imperialismen. De vil komme fra mere end 20 forskellige lande og fra alle kontinenter for sammen med hundreder af danske unge at få greb om verdensungdommens situation og kampe i dag, udveksle erfaringer, lære af hinanden og bare være sammen. De kæmpende folks kultur og musik vil sætte deres præg på lejren – og det vil også sætte spor i København.

Den internationale landsby ved Sjælsø 2006

Begivenheden er den 20. internationale ungdomslejr mod fascisme og imperialismen. Den foregår fra fredag den 28. juli til søndag den 6. august 2006, og stedet er det pragtfulde område i Isterød på den tidligere Tidens Højskole, den nuværende Isterød Efter- og Højskole.

Der vil komme palæstinensiske og irakiske unge, unge fra Latin- og

Mellemamerika, fra Tyrkiet og Asien, fra Østeuropa og fra mange EU-lande. For afholdelsen af den internationale antiimperialistiske og antifascistiske ungdomslejr er en verdensomspændende tradition, som nu afvikles hvert andet år på forskellige kontinenter. I 2004 var det i Mexico.

International Ungdomslejr 2006 bliver en jubilæumslejr – den 20. i rækken, hvor nye generationer af kæmpende unge mødes.

Ungkommunisterne i DKU er værter for den internationale lejr.

- Denne lejr kan blive vores mulighed for at give den antiimperialistiske kamp et stort spark fremad, siger Cathrine Pedersen, formand for DKU.

- Det er en mulighed for at mærke historiens vingesus og virkelig være med til at få de progressive ungdomsbevægelser til at blomstre. Det er en lejr, der skal blive så vigtig, at ingen progressive unge tør gå glip af den!

Stedet rummer store muligheder for møder og seminarer, workshops, musik

Det er imperialismen, der skal slås ned!

Udtalelse fra Antifascistisk og Antiimperialistisk sommerlejr Midsjælland 8. - 15. juli 2005

Igennem en uge har vi – deltagerne på Antifascistisk og Antiimperialistisk Sommerlejr 2005 – drøftet den globale og den danske modstand mod imperialismens, nyliberalismens og reaktionens fortsatte offensiv.

Vi har særlig diskuteret den såkaldte 'krig mod terror' og den repressive terrorlovgivning, som tager sigte på at indskrænke og kriminalisere den politiske protest. Vi har diskuteret USA-imperialismens og monopolernes EU's strategier – og Fogh-Danmarks reaktionære rolle på internationalt plan.

Vi har i særlig grad bekræftet vores solidaritet med det irakiske folks legitime modstandskamp, som har bragt Bush og Co's planer om verdensherredømme i alvorlige vanskeligheder – og med det palæstinensiske folks heroiske

Diskussion sommerlejr 2005

kamp mod det zionistiske Israels ulovlige besættelse og undertrykkende apartheidpolitik.

Vi konstaterer, at den globale modstand er i fortsat vækst, at folkenes kamp tager til i styrke, bevidsthed og organisering, at en ny generation af progressive unge, der ser et andet samfund som

både muligt og nødvendigt, er ved at gøre sig gældende.

Et flertal blandt de unge i Frankrig og Holland sagde klart Nej til EU's forfatning og dermed Nej til den militaristiske og nyliberalistiske supermagt EU.

Unge har været på gaden i stort tal i protesten mod topmødet i de rige stormagters klub G8 i Skotland og i den store protest i Danmark mod krigsforbryder George Bushs besøg hos sin makker og mini-klon Anders Fogh Rasmussen.

Forståelsen for, at det er selve det imperialistiske system, der udgør den største trussel mod planetens og folkenes fremtid, er voksende. Det er imperialismen, der skal slås ned.

I første halvdel af august 2006 afholdes den 20. internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr i Danmark.

Hundredvis af unge fra alle konti-

og dans, sportsturneringer og friluftsliv. Der vil være temadage – og megafester. Ud over de indendørs sovepladser vil der blive opbygget en større teltlejr. Og lejren vil indgå i en række aktiviteter i København.

Mobiliseringen er allerede i gang – både i Danmark og internationalt. Det er en bred lejr. Den er åben for alle progressive unge uanset øvrigt tilhørsforhold. DKU vil invitere en lang række progressive ungdomsorganisationer til samarbejde for at udvikle en stærk antiimperialistisk ungdomsbewægelse over hele det kommende år og over hele landet.

Der er ved at blive udarbejdet de første materialer omkring lejren, og der vil meget snart være oprettet en hjemmeside på mange sprog, som løbende vil rumme informationer og nyheder.

Sæt X i kalenderen allerede nu!

Er du interesseret i at være med på lejren og/eller deltage i mobiliseringen – så kontakt:

IUL2006

c/o Oktober

Egilsgade 24, kld.

2300 Kbh. S

E-mail: iul2006@yahoo.dk

Aktion sommerlejr 2005

nenter og fra hele den europæiske union vil samles i Nordsjælland for at udveksle erfaringer, lære af hinanden og lære at kæmpe sammen. Mere end nogensinde gælder det, at kampen er international og at alle modstandskræfter må slutte sig sammen mod en stadig mere barbarisk og brutal fjende.

Igennem hele det kommende år vil der blive mobiliseret til deltagelse på denne jubilæumslejr. Det vil blive en vigtig begivenhed i udviklingen af den danske ungdoms kamp. Vi opfordrer alle unge, der går til modstand mod krig og reaktion, udbytning og undertrykkelse – alle unge som har indset nødvendigheden af kampen for et andet samfund – til at slutte op om International Ungdomslejr 2006 i Danmark.

Eget slot

Min kollega Bodil kom forleden dag anstigende på arbejdet, mens jeg var fuldt optaget af at smøre morgenbrødet. Julelysene i hendes øjne fornægtede fuldstændig, at resten af landet vandede sig under sommerheden, der igen i år – takket være nedbrydningen af ozonlaget – satte nye varmerekor-

- *Anker og jeg har fået slot*, meddelte Bodil højroset på sin sædvanlige gennemtrængende facon, der afkrævede total opmærksomhed af alle nærværende i en radius af 10 meter. Enhver snak forstummede, og alle sysler stoppede. Jeg lagde smørkniven fra mig på skærebrættet og afventede fortsættelsen. Den fulgte, da Bodil med et kort vue havde checket, at der var fuld opmærksomhed:

- *Ja, vi fik det i går. Kæmpe villa med masser af værelser, rum og plads. Vi er allerede i gang med at forberede og planlægge indretning og indkøb.*

Slot eller kæmpevilla; - det var et fedt. Man skulle selvfølgelig ønske til lykke; men samtlige fem kollegaer valgte i bar befippelse den totale tavshed. Vi kendte alle Bodil og hendes families situation. Bodil og hendes mand boede i en mindre villa midt på Amager ud til en af de mest befærdede veje på øen. Begge var offentligt ansat og var kun i stand til at sidde i hus, fordi de havde erhvervet det for en billig penge for årtier siden, da Anker i øvrigt var selvstændig. Trods husets friværdi var der ingen af os, der kunne gennemskue, hvordan Bodil og Anker pludseligt havde skruet økonomi sammen til en "kæmpe ville med masser af værelser rum og plads".

Bodil selv hjalp os ud af den efterhånden pinlige stilhed, der åbenlyst skyldtes, at vi trods alt stadig havde så megen disciplin, at vi ikke begyndte en snagen i deres økonomiske forhold:

- *Der er kæmpealtan hele vejen rundt om huset i anden sals højde. Det minder faktisk lidt om sådan en østrigsk bjerghytte; men det er selvfølgelig meget større, fastslog hun*

med stoisk ro, som dog ikke kunne skjule den begejstring, enhver måtte føle, hvis man var i hendes og Ankers sted.

Jeg var nu med stor tilfredsstillelse nået frem til forklaringen på det økonomiske mysterium. Der havde været en lottopræmie inde over familiebudgettet. Hvem drømmer ikke om den lørdag aften, hvor syv kugler med de rigtige cifre med et udsletter samtlige kassekreditter og sure diskussioner om det tilladelige i at købe alverdens latterlige ting?

Bodil og Anker havde scoret lottomillionerne! Jeg blev afbrudt i min tankebane, da en kollega, som ikke var nået frem til løsningen, spurgte:

- *Jamen, har I råd til det?*

- *Nej, for pokker da. Den er på 300 kvm., så vi har kun penge til at møblere godt og vel halvdelen; men vi regner med, at hele slottet er indrettet i løbet af et par måneder, når vi har skrabt den sidste kapital sammen,*

svarede Bodil, mens hun på hendes egen hjertelige og smittende måde kluklo.

- *Jamen, så til lykke da. Det lyder vidunderligt. Der var endelig en kollega, som var i stand til at sætte sig ud over spekulationerne, finde fodfæste og deltage i glæden.*

- *Det må du nok sige, fortsatte Bodil.*

- *Det var også på høje tid, for vore venner og ældste søn har haft et slot i flere måneder, så Anker og jeg har selvfølgelig været enormt misundelige.*

Nu knækkede filmen igen. Hvor mange "slotte" og lottogevinster havde familien og vennerne vundet? Jeg kastede et vanvittigt spørgsmål på banen for nu at vise en smule interesse:

- *Hvornår flytter I så?*

Bodil gloede så dumt på mig, at jeg straks var klar over, der var ugler i mosen. Mit eget lille lørdagsfatamorgana virkeliggjort af Bodil og hendes familie forsvandt i æteren:

- *Nej, for fanden da. Er du tosset? Det er et computerspil, jeg snakker om.*

Reno

CUBA: STÆDIGT

Af Ron T

*Alléer af kongepalmer svejer i brisen
oprette og strålende strækker de sig
stolte og høje
bølgende stamme og svingende blade
danser som klokkerne fra Guantanamera
udødeliggjort i hendes sang
"Yo soy un hombre sincero de donde crece la palma"
('Jeg er en reel mand derfra hvor palmen gror')*

*Kongepalme med trofaste rødder i frugtbar muld som landets sønner
standhaftige som den uforsonlige besætning på fragtdamperen Hermann (1)
uforsagte foran fjendtlig torden
mens den ædle Kongepalme
beskytter selvstændigheden i den nationale våbendragt.*

*Changó ildens, lynets og tordenens gud
spiser sig mæt i kyllinger og grise opfedet på palmiche bær (2)
helbreder sygdomme med palmerødder
lader sine kvinder feje skidt med dens blomstring
ruller dens yagua bark om cigarer (3)
laver hustage og vægbeklædning med dens palmitos og blade (4)*

*Majestætiske Kongepalme
mødested for elfenbenskrigeren
og hans graciøse Ochún af kobber
En elegant trio er de:
Changó frygtindgydende ildsluger, lidenskabelig elsker
Ochún flodernes gudinde, den sanselige elskovs guddom
Kongepalme galleriet for de guddommelige eventyr
paraplystang mod fjendtlig regn og torden
beskytter af agerland
læ for aborigini, mambí, campesino (5)
tilflugtssted for tocororo'en
der bærer Cubas suveræne farver, denne stædige nationalfugl
som vælger hellere at dø end komme i bur.*

Havana, December 1991
Oversat til dansk af KP

1. Et cubansk handelsskib, som blev angrebet i internationalt farvand med maskingeværild og strømme af højtryksspulet vand i den 30.-31. januar 1990 af den amerikanske kystpatrolje Chicon-teague. Dette digt er dedikeret til dets besætning, som sejlede videre til dets mexikanske destination med skudhuller i skroget og andre skader.

2. Palmiche er det spanske ord for Kongepalmens bær.

3. Palmitos er et spansk ord for palmestrå.

4. Yagua er det cuba-spanske ord for kongepalmebark.

5. Mambi var modstandsnavnet for de cubanere som bekæmpede spansk kolonialisme og senere USAs nyimperialisme.

Campesino er det spanske ord for småbønder

40.000 på gaden

Udsnit fra Christiansborg Slotsplads

Demonstrationen mod Bush-besøget og alliancen mellem klonerne Bush og Fogh blev den største overhovedet siden protesterne op til starten på aggressionskrigen mod Irak i februar og marts 2003. Omkring 30.000 mennesker demonstrerede ved den amerikanske ambassade og foran Christiansborg i en markering, der understregede, at massedemonstrationernes tid langtfra er forbi..

Modstanden mod krig, imperialismen og nyliberalisme er langtfra død. Den er blevet bredere og fastere konsolideret og bliver stadig mere bevidst.

Bush-besøget blev ledsaget af protester fra start til slut. Allerede på den første dag den 5. juli var der en større demonstration i Århus med 1.500 deltagere, march og protester i Fredensborg, hvor Bush overnattede, en militant protestmarch gennem Københavns gader med afbrænding af det amerikanske flag foran ambassaden (med 200 deltagere og et politiopbud på det femdobbelte) samt en koncert i Fælledparken, der samlede 5.000.

I alt var omkring 40.000 på gaden for at sige: STOP BUSH, og *stop hans klon!*

Massedemonstrationen var farverig – med masser af skilte og transparenter, figurer og udklædninger, og med musik, slagord og optrin undervejs på marchen gennem byen. En demonstration er ikke længere blot at komme og

høre på nogle talere – det er aktiv medvirken og aktiv protest.

Hvem var det, der protesterede? De var pænt fordelt mellem generationerne, med en passende lille overvægt af unge. Venstrefløj? Ja selvfølgelig – men mere end det: Det var repræsentativt for den brede modstand i befolkningen mod Bush og mod den danske krigsdeltagelse i Irak og hans 'koalition af villige'.

Sådan var de kunstneriske indslag også, nye og gamle navne, fra folk som Johnny Hefty, Rasmus Nøhr og den seriøse stand-up komiker Omar Marzouk til nogle af landets største musiknavne som Savage Rose med Annisette og Poul Dissing (!) i front og Kim Larsen & Kjukken – de sidste i en særlig afdeling til ære for FredsVagten ved Christiansborg, præsenteret af Anne Marie Helger.

Bushs fødselsdag blev holdt i '*splendid isolation*', afskåret fra de demonstrerende folkemasser og beskyttet af det største sikkerhedsopbud på dansk jord nogensinde. Danskernes 'fødselsdagsgave' til Bush var at gøre det klart for hele verden, at han heller ikke er velkommen her, og at krigsforbryderdomstolen venter ham og hans medskyldige.

De to dages protester afsluttedes med et 'Afterparty' især for unge på Christiania efter den store demonstration, hvor Bush var taget videre til G8-topmødet i Skotland.

*Tale ved
demonstrationen "Stop
Bush" i Vennelystparken i
Århus den 5. juli 2005.*

George Bushs besøg i Danmark er hverken mere eller mindre end bilateralt spil for galleriet. Anders Fogh og George Bush er to herrer i en stor, stor knibe. Deres koalition af kriminelle står nemlig lige nu i skidt til halsen i Irak. Derfor kan George Bush og Anders Fogh gøre brug af hinanden i disse svære tider. De har begge desperat brug for at overbevise deres befolkninger, hvoraf langt hovedparten vil have troppe hjem fra Irak, om, at de ikke står i skidt til halsen alene. De har begge brug for at skabe goodwill for de uhyrligheder, som de avler i Irak.

Mødet mellem George og Anders er derfor i fin tråd med Anders' *noget for noget*-mentalitet. George får noget, og Anders får noget. For begge herrers vedkommende drejer det forestående rendezvous sig om imagepolering og leflen til baglandsstøtterne. For begges vedkommende gælder det, at de har hårdt, hårdt brug for al den hjælp, de kan hente hos hinanden.

George og Anders' planer er nemlig gået i hårdknude. For hver dag, der går, synker disse magtens mænd dybere og dybere ned i den sump, som de har skabt i Irak. Samtidig kommer flere og flere af deres løgne og bedrag for dagen. Netop nu er verdens opmærksomhed rettet mod Downing Street Memoet, som er den seneste i rækken af afsløringer af krigsmagernes løgne.

Downing Street Memoet, som er lækede britiske regeringsdokumenter fra 2002, dvs. før krigen mod Irak indledtes, beviser, at Bush og Blair allerede i 2002 var fast besluttede på at føre krig mod Irak. Krigen var planlagt på forhånd, og påskud om masseødelæggelsesvåben blev nøje fabrikeret med det mål for øje at bedrage verdensoffentligheden. Alt det, som vi i anti-krigsbevægelsen skreg og råbte om før krigen, er nu dokumenteret på skrift.

En anden vigtig 'detalje', som Downing Street Memoet afslører, er, at USA og England indledte bombekampagner mod Irak et halvt år før krigens officielle begyndelse i håb om at frem-

Stop Bush

Af Rina Dhahir

provokere et angreb fra irakisk side, som man så kunne bruge som påskud til at starte krigen. Den irakiske administration svarede aldrig igen på disse angreb; krigen blev alligevel en realitet, eftersom den stod øverst på ønskelisten hos Bush og Blair.

I princippet udgør Downing Street Memoet tilstrækkelig dokumentation til at dømme krigsmagerne ved en krigsforbryderdomstol. Desværre hører vi ikke meget om denne sag herhjemme. Det hænger enten sammen med, at vores medier er underlagt censur, eller at det harmonerer mere med nyhedsredaktionernes intelligensniveau at bruge spalteplass på beretninger om, i hvilket af Fredensborgs rum George Bushs krigsforbryderlegeme skal sove i nat.

I marts 2003 udløste USA og dets støtter helvede på jord i Irak. Hver en tomme af Iraks jord er blevet inficeret af disse rovmorderes krigsapparat. Hver en sjæl er blevet pint. Og hvert et øje har grædt. Utallige er de børn, som under tunge murbrokker endte deres liv, før det endnu var begyndt. Utallige er de mødre, der må leve med den smerte, det er at overleve sit barn. Utallige er de kvinder og mænd, som har stået ansigt til ansigt med selveste djævelen i de amerikanske fængsler i Irak. Hvis Irak var et rædselsregime under den tidligere administration, så er Irak i dag et sandt rædselsanarki. Et rædselsanarki, hvor lovløsheden florerer, et rædselsanarki, hvor de invaderende kriminelle ikke kun bomber fra luften, men også trænger ind i folks huse, hvor de helt vilkårligt stjæler, hærger, voldtager, arresterer og myrder.

Disse uhyrligheder udspiller sig over hele Irak hver eneste dag. I besættelsens Irak er alle retsprincipper og menneskerettigheder sat ud af spil. Besættelsesmagten siger ét i teorien og gør noget andet i praksis. De prædiker fred, frihed og demokrati og eksekverer krig, slaveri og terror. I denne proces er irakerne blevet vanæret, terroriseret og massakreret i eget hjem. Lige nu sidder der omkring 60.000 irakere i amerikanernes fængsler. 60.000 mænd, kvinder og børn, som uden grund er spærret inde til et sadis-

tisk freakshow af tortur og voldtægt begået af mennesker, som giver sig ud for at have patent på koncepter som frihed, demokrati og menneskerettigheder. 60.000 mennesker sidder indespærret uden anklage, uden forsvar, uden nogen retsinstans til at vurdere deres sag. Og alt det sker med vores billigelse.

Besættelsesmagten siger, at den er eksponent for frihed, mens den selv samarbejder med religiøse fundamentalister. Det betyder bl.a. at de irakiske kvinders position i samfundet i dag er bombet 100 år tilbage i tiden. Besættelsesmagten siger, at den vil fremme demokratiet. Virkeligheden er, at den i den nyinstallerede regering har skabt en ny Saddam Hussein, der anvender endnu værre metoder end den væltede regering. Oven i det er leveforholdene stærkt forringede. Selv noget så vitalt som drikkevand er i dag en mangelvare i landet mellem de to floder. Og mens olien pumpes ud af landet og ned i lommerne på Poul Wolfowitz og Condoleezza Rice, må irakerne stå i kø i flere dage for at tanke en smule benzin.

Besættelsesmagten gik ind i Irak under påskud af at ville frelse irakerne – i dag myrder de løs på irakerne for at redde deres eget skind. Med lige dele desperation og menneskeforagt terroriserer de Irak som kompensation for, at de, langsomt men sikkert, er ved at gå ned med flaget. Metoderne, de bruger, indbefatter massearrestationer, dødspatrujer og bombekampagner. Gennem hele besættelsen har amerikanerne gennemført bombekampagner mod flere irakiske byer. Det er ikke dem alle, vi hører om her i Danmark. Én af dem, som vi kender til, er den mod Fallujah i november 2004. Og hvordan går det så i Fallujah i dag? Har amerikanerne opnået, hvad de ville i Fallujah? Svaret er 'NEJ'.

Fallujah er stadig en torn i øjet på besættelsesmagten. Hver dag byder på nye kamphandlinger mellem besættelsesmagten og den irakiske modstand i Fallujah. Amerikanerne tillader ikke medicin og andre forsyninger at nå ind til byen. Og naturligvis finder der ingen genopbygning sted oven på amerikaner-

nes bestialske kasten rundt med napalm, fosforbomber, *daisy cutters*, missiler og klyngebomber. De fleste af byens indbyggere bor stadig i flygtningelejre udenfor byen, i Bagdad eller andre steder, hvor de venter på at få lov til at vende tilbage til det, der engang var deres hjem. Af Fallujahs eksempel kan vi drage to konklusioner: Den ene er, at amerikanerne skider højt og flot på den irakiske civilbefolkning. Deres vilje skal ske med magt, uanset om det implicerer hundredtusindvis af menneskers skæbne. Den anden ting er, at den irakiske modstand ikke kan knækkes. Selvom Fallujah siden november måned er blevet rystet i sin grundvold af verdens supermagts avancerede krigsmaskineri, giver den irakiske modstand i Fallujah stadig amerikanerne kamp til stregen.

Overalt i Irak tager modstanden til i både styrke og bredde. Hver dag giver irakerne amerikanerne og deres kumpagner en ny lektie i, at kolonialiseringens æra er forbi. Det irakiske folk har taget deres skæbne i egen hånd og har sat sig for én gang for alle at smide rovmorderne på porten. I et tarveligt forsøg på at miskreditere den irakiske modstandskamp kæder besættelsesmagtens institutioner – herunder vore egne medier – modstanden sammen med religiøs fundamentalisme. Det er her vigtigt at understrege, at modstanden nyder folkelig opbakning, at den er bred og – sidst men ikke mindst – tvingende nødvendig.

Ved de netop overståede høringer ved Verdenstribunalet om Irak, som i sin sluteklæring anerkender irakernes ret til modstand, sagde den indiske forfatter og intellektuelle Arundhati Roy følgende: "Angrebet på Irak er et angreb på os

alle, mod vores værdighed, vores intelligens og vores fremtid."

Den irakiske modstandskamp er derfor også vores alle sammens kamp. Den er en kamp for vores værdighed, for vores intelligens og for vores fremtid. Men først og fremmest er det en kamp, som tilkommer ethvert besat folk. Derfor er det af principiel betydning at anerkende denne kamp, som det, den er: et undertrykt folks kamp for frihed – et undertrykt folks kamp mod slaveri, mod besættelse og mod udbytning.

Det næste døgn skal vi dele den danske jord og luft med katalysatoren for det irakiske rædselsanarki. I de ca. 18 timer, hvor Bush og hans cirkus er i Danmark, vil han befinde sig i en oste-klokke af politi, skarpskytter, Secret Service, pansrede køretøjer, helikoptere osv. Det er bemærkelsesværdigt, at Bush ikke kan rejse nogen steder hen i verden uden en forskansning af den kaliber. Det er bemærkelsesværdigt, at den eneste ting, Bush kan være sikker på, er, at han, hvor end på planeten han sætter sine ben, vil blive mødt af massedemonstrationer og et stort rungende 'NEJ!'. Fra Indien til Australien til USA. Og senest også i Danmark.

Og hvis noget land har brug for en massedemonstration mod den amerikanske administration, så er det Danmark. Skønt flere af de lande, som oprindeligt gik med i krigen, nu har forladt den synkende skude, insisterer Anders Fogh på at blive i Irak. Vores statsminister har smadret Danmarks ry og gjort os til grin ude i verden. Vi et land, som, takket være vor regerings mindreværds komplekser, er blevet reduceret til en slavestat i Jesu imperium. Vi er et land, der sætter ord over handling, når vi via en beskidt krig og besættelse aktivt forbryder os på et folk, som intet ondt har gjort os. Danmark fortjener bedre. Verden fortjener bedre.

Derfor: Lad os befri Danmark fra Anders Foghs og George Bushs trækken os gennem sølet.

Let forkortet af KP

Med ret til at kalde mig Danmarks eneste terrorist

Fredsaktivisten Ulla Røder blev arresteret for at protestere mod Bush. Her er hendes beretning fra et Danmark i undtagelsestilstand.

**Af
Ulla Røder**

Den 5. juli 2005

Det må siges, at vores yringsfrihed efterhånden bliver sat på en hård prøve.

Fogh skulle modtage hans perleven præsident Bush på Fredensborg. Jeg var mødt op til et møde på det lokale bibliotek, hvor freds- og konfliktforsker Bjørn Møller skulle holde et oplæg. Regnen silede ned udenfor.

Efter ca. 10 minutter slap min tålmodighed imidlertid op. Jeg kunne ikke koncentrere mig, mens jeg sad og tænkte på, at i Skotland havde 100.000 mennesker taget vejen for at demonstrere, alt imens Fredensborgs gader var så godt som mennesketomme denne aften, når man så bort fra sikkerhedsfolkene, pressen, de ærede gæster på slottet og nogle få lokale, der lige havde lagt aftenturen rundt om afspærringerne; efter regnen var holdt op, vel at mærke.

Så jeg listede ud fra mødet, der efter de første 10 minutter ikke gjorde mig klogere på verdenssituationen, og gik ned for at demonstrere der, hvor der var behov for fredsbudskabet, ved et af kontrolstederne med militær, politi, køretøjer og betonklodser.

Mine associationer gik øjeblikkelig til Palæstina og mine plovskærs-venner dernede, som løser problemet simpelthen ved at flytte og smadre betonklodserne i protest for at skaffe palæstinskerne fri bevægelighed. Men ene lille kvinde var dette ikke en mulighed her på dansk jord. Nok for udansk også, men det ville jeg nu have set stort på. At skabe fred er nu engang et internationalt spørgsmål.

Mine sko og sokker var allerede gennemblødt af det friske danske regnskyl – men pyt. Jeg soppede videre hen ad fortovet over for hotellet. Drejede om hjørnet. Her lå et dannebrogstribet telt, og da jeg fik blinket regnen ud af øjne-

ne, kunne jeg se, at jeg befandt mig midt i krigszonen. Et par bevæbnede betjente kom hen til mig og gjorde mig opmærksom på, at jeg sandelig ikke måtte være der, men måtte gå ca. 20 meter tilbage og rundt om hjørnet.

Der var et blå reb og et par flagstænger. Perfekt til Fredsvagtens banner, som jeg begyndte at folde ud. Betjentene kom og hev i banneret. Jeg bad om min yringsfrihed. Betjenten proppede banneret ned i tasken igen efter at have kikket overfladisk over rodet i min rygsæk, så jeg fandt i stedet et af mine regnbuefarvede PEACE-flag. Dette kunne betjenten bedre lide og dirigerede mig til at stå på fortovet bag et par parkerede lastvogne og en ambulance. Det gjorde jeg så.

En eller anden betjent må have genkendt mig på trods af min regnhætteforklædning. Politiet bød straks på kaffe. Jeg smilte så bredt, jeg kunne, og takkede for deres betænksomhed. Lidt høflighed er jo ikke af vejen. dem lidt

Jeg stod i den silende regn. Det var en tavs protest.

Regnen stilnede af. Ud over joggingløbere og hundeluftede folk var der ret kedeligt. Den ene bus efter den anden læsede politibetjente med tunge takser og bokse af og VIP's ankom. Rulle-Marie blev taget ud og ind. Hunde blev indsat. Et militært køretøj med lang anhænger spærrede vejen op til slottet, hvor jeg lige kunne skimte bilerne på parkeringspladsen.

Dialog fremmer forståelsen.. Faktisk ret morsomt, blot var der intet, jeg havde lyst til at grine af midt i al det militærpoliti-isenkramshow.

Et par busser skulle ind. Den store lastvogn blev rykket. Var lige ved at spolere ligusterhækken, da den bakke- de tilbage igen.

Nu skete der noget – helikoptere og flere biler ankom. En række soldater stod lige over for mig. Jeg havde ondt af de knægte, hvis forældre ikke har lært dem om militærnægtelse, men sender deres unge ud for at blive skudt for fædrelandet og tjene våbenindustrien. Jeg måtte altså have fredsvagtens banner ”Fred er mulig” rullet ud. Dette her var bare for meget krigszone for en fredsforsker. Snorene var filtret ind i hinanden, efter at politiet havde foretaget deres undersøgelse af banneret tidligere. Jeg prøvede at filtrere dem op.

Det fik deres overspændthed til at blusse op. En stemme bag mig sagde, jeg skulle lægge det væk. En hånd begyndte at rive banneret til sig. Jeg holdt igen. Det var ikke til udlån.

Betjentene kunne nu ikke styre sig længere. Nu skulle de vise borgerskabets deres effektivitet. Skattekrone skulle jo helst ikke være helt spildt. 5-6 betjente vred mine arme rundt og trak mig væk – hen i en krog væk fra de nysgerrige omkringstående. De øvede sig vist på arm- og tommelfingerwrestling. På med de skærende plastikstrips. I min rygsæk fandt de kun fredspaganda og andre nyttige småting. Kvinder for Freds nyhedsblade ”Køkkenrullen” (altid god at have ved hånden) blev bladret igennem sammen med et bundt skrivelser om at nægte at deltage i krigsforbrydelser.

Skuffede måtte de konstatere, at min taske ikke indeholdt noget belastende.

Ytringsfriheden var i undtagelsestilstand. Ikke noget med ubehagelige påmindelser om den anden virkelighed af krig, når der er glofest foran flimmerkassen hos familien Danmark. Så en spiller klaveret ikke, når Bush gæster Danmark og lærer hans ven Anders Fogh Rasmussen om demokrati.

Så gik det af sted med hænderne fast bag på ryggen og op i ’terrorist’-transporten til station Bellahøj. Jeg havde stadig ikke fået at vide, hvad jeg havde gjort for at blive slæbt på stationen. Jeg bad om, at en advokat kom til stede.

”Dette er ikke en sag, der berettiger til advokathjælp,” svarede vagthavende. Jeg skrev ned på bagsiden af papiret, at jeg ville have en advokat. ”Så skal du selv betale.” Det var i orden for mig.

”Ind i suite 13,” hvor en kriminalbetjent partout skulle ha’ nogle billeder af mig. En kvinde kom og fjernede mine

briller, som jeg nægtede at udlevere frivilligt. Et nyt ark – uden mine skrivelser på bagsiden – med mine rettigheder blev listet ind på gulvet, men jeg kunne jo ikke læse resten af teksten nu.

Jeg havde slumret et par timer. Blev taget ud til skranken igen. Et papir blev lagt foran mig; det var en lang anklage om at have brudt en lang række paragraffer og ikke have adlydt ordrer fra politiet. Jeg bad igen om en advokat. Insisterede herpå og nægtede at underskrive deres flotte dokument. De satte mig tilbage i ’suite tretten’. Noget senere blev jeg vækket igen. *Du skal til Vestre*. Af sted. Klokker 03. Uden håndjern endda denne gang.

Jeg kunne lige nå at se Bush på tv inden sengetid og få opretholdt alle mine aversioner mod den danske presses overfladiskhed.

Den 6. juli 2005

Klokken var 07.00. Jeg skulle op. Så kom service med morgenmaden. Omkring kl. 8 gik min dør op: ”*politiet vil tale med dig.*” Jeg troede, jeg skulle tilbage til Bellahøj, men ved skranken fik jeg mine ejendele igen og blev løsladt uden et ord.

Jeg fik aldrig en advokat. Men det var jo også blot en hel nats frihedsberøvelse og fratagelse af min ret til at ytre mig i protest mod verdens krigsforbrydere.

Næste dag kunne Ekstrabladet referere politiets udtalelse om, at jeg var blevet anholdt for at have overskredet afspærringen. Det var jo en helt anden historie.

Jeg forlod Vestre Fængsel, endnu engang glad for i det mindste at have været i Fredensborg et par timer og vist, at vi ikke alle sammen tier og samtykker i præsidentens og statsministerens verdens begreber om demokratisk-liberalt-kristent-fredsskabende-bevar-mig-velfærdsamfund. Således fik jeg ikke tændt en fakkellamp eller bedt min bøn for Foghs omvendelse. Bush har jeg opgivet at be’ for. Jeg tror alligevel ikke på den samme gud som ham.

Mine fordomme om hulheden i vort demokrati blev da i det mindste endnu engang bekræftet, så der er stadig grund til at brokke sig og få bestilt morgenkomplet til hr. Fogh i Vestre Statsfængsel ved først givne lejlighed. Selv

krigsforbrydere som statsminister Anders Fogh Rasmussen og præsident George W. Bush har ret til et liv – hvor underligt det end må lyde for alle ofre for deres forbrydelser, for alle de fanger, der sidder og venter på dødsstraf i USA’s fængsler for mindre forteelser end dem, Bush er ansvarlig for. Jeg vil slet ikke nævne, hvilke straffe Bushs torturofre ville give de herrer.

Personligt svinger jeg kun min plovskærshammer mod ulovlige våbensystemer. I plovskærbevægelsen vil vi ikke have blod på vores hammer, men ønsker alene at forhindre blodsudgydelser og tilbede livet, vor skaber har givet os.

Jeg nåede lige til demonstrationen kl. 14. Det var en god fest og energiforner. Arrangementet var vel koordineret af folk, der garanteret ikke kom fra Venstre eller Dansk Folkeparti. Det var en sand festdag med mange stærke dundertaler til Bush og Fogh, alt sammen krydret med alle vore kære kunstnere, en rigtig åreladning af gode vibrationer og frisk energi fra deres musik.

I dag (7.7) er festen slut. London udsat for terrorangreb.

Bliver London mon nu Europas Bagdad?

Ulla Røder

Med ret til at kalde mig:

DANMARKS ENESTE TERRORIST

Forkortet af KP

Retssag 29. august

Arrestationen af Ulla Røder ved Bush-protesten får ikke noget retsligt efterspil, selvom den burde have det – for politiet for en ulovlig anholdelse, der kun havde til formål at knægte ytringsfriheden.

Til gengæld er den flere gange udsatte retssag mod Ulla Røder og fire andre aktivister nu berammet til Københavns Byret den 31. august (retssal 41 ved Rådhuspladsen). De protesterede i folketinget i november 2004 mod en forlængelse af den danske krigsdeltagelse i Irak ved at kaste et fredsfalg og løbesedler ned over folketingssalen. Det anses for en forbrydelse.

WTI – Verdenstribunalet om Irak

Pressemeddelelse fra den afsluttende samling i Istanbul 23.-27. juni 2005

World Tribunal on Iraq (WTI) har i de sidste to år afholdt møder i en række hovedstæder om Irak-krigen på basis af principperne fra Nürnberg-domstolen. Den afsluttende session i Istanbul, som fandt sted i dagene 23.-27. juni 2005. Her gengives pressemeddelelsen om juryens konklusion.

“Angrebet på Irak er et angreb på retfærd, på frihed, på vor sikkerhed, på vor fremtid, på os alle”

*– The Jury of Conscience
(‘Samvittighedsjuryen’)*

Med en samvittighedsjury fra 10 forskellige lande, som hørte vidneudsagn fra 54 medlemmer af talsmandspanelet, som kom fra hele verden, inklusive Irak, USA og Storbritannien, afsluttedes dette globale, civile initiativ med en pressekonference på Hotel Armada, hvor præsidenten for samvittighedsjuryen, Arundathi Roy, bekendtgjorde juryens konklusioner.

Juryen definerede denne krig som en af de mest uretfærdige i historien:

”Bush- og Blair-administrationerne ignorerede på det groveste den massive modstand mod krigen, som blev udtrykt af millioner af mennesker rundt i verden. De indlod sig på en af de mest uretfærdige, amoralske og kujonagtige krige i historien. De sidste 27 måneders angloamerikanske besættelse af Irak har ført til destruktoren og ødelæggelsen af den irakiske stat og det irakiske samfund. Lov og orden er fuldstændigt sat ud af spillet og har resulteret i en gennemgribende mangel på menneskelig sikkerhed; den fysiske infrastruktur ligger hen i ruiner; sundhedssystemet er ét rod; undervisningssystemet fungerer ikke længere; en massiv miljømæssig og økologisk ødelæggelse har fundet sted; og det irakiske folks kulturelle og arkæologiske arv er blevet vanhelliget.

På basis af de forudgående kendelser og FN’s Charter og med tanke på andre retsdyldige dokumenter er juryen nået frem til følgende anklager mod USA’s og Storbritanniens regeringer:

- Planlægning, forberedelse og gennemførelse af den højeste forbrydelse, aggressionsskrig, i modstrid med FN’s Charter og Nürnberg-principperne.

- Angreb på Iraks civilbefolkning og civile infrastruktur.

- Brug af uproportional magt og vilkårlige våbensystemer.

- Forsømmelse af beskyttelsen af civile liv under militære aktiviteter og under den efterfølgende besættelse.

- Brug af vold med døden til følge mod fredelige protesterende.

- Gennemførelse af afstraffelse uden anklager eller retssager, herunder kollektiv afstraffelse.

- Anvendelse af tortur og grufuld, inhuman eller nedværdigende behandling af irakiske soldater og civile.

- Omskrivning af lovene i et land, som er blevet illegalt invaderet og besat.

- Forsætlig destruktion af miljøet.

- Aktiv skabelse af forhold, hvorunder den irakiske kvindes status for alvor er blevet degraderet.

- Svigt af beskyttelsen af menneskehedsens rige arkæologiske og kulturelle arv i Irak.

- Hindring af retten til information, herunder censur af Iraks medier.

- Omdefinering af tortur – en overtrædelse af international lov – tilladelse af brug af tortur og ulovlige arrestationer.

Juryen har også rejst anklager mod FN’s sikkerhedsråd for ikke at have stoppet krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden og andre svigt, mod regeringerne i ’De villiges koalition’ for at have taget del i invasionen og besættelsen af Irak, mod andre landes regeringer for at have tilladt brugen af militærbaser og luftrum og for at have tilvejebragt anden logistisk hjælp, mod private virksomheder, som har profiteret af krigen, og mod de etablerede monopolmedier for at have udbredt tilsigtede usandheder og for

ikke at have rapporteret om rædslerne.

Juryen har også opstillet en række af anbefalinger, som inkluderer anerkendelsen af det irakiske folks ret til at udøve modstand mod den illegale besættelse af deres land og udvikle uafhængige institutioner. Ved at stadfæste, at retten til at gøre modstand til besættelsen er retten til at føre en kamp for selvbestemmelse, frihed og uafhængighed, som afledt af FN’s Charter, vil vi, samvittighedsjuryen, erklære vor solidaritet med Iraks folk og forlange en øjeblikkelig og betingelsesløs tilbagetrækning af koalitions styrker fra Irak.

WTI’s Istanbul-session varede tre dage og præsenterede vidnesbyrd mod de ulovligheder og kriminelle overtrædelser, som er at finde i USA’s påskud for og udførelse af denne krig. Ekspertmeninger, vidneforklaringer, bevismateriale i form af video og billeder af krigens indvirkning på civile, tortur af fanger, de ulovlige fængslinger af irakere uden anklager eller advokatbistand, brugen af våben med forarmet uran, krigens effekt på Iraks infrastruktur, ødelæggelsen af Iraks kulturinstitutioner og undladelsen af at beskytte disse menneskehedsens skatte – hvilket ifølge international lov er de invaderendes ansvar.

Sessionen i Istanbul var den kulminerende session af efterforskningsudvalg og høringer afholdt rundt omkring i verden i løbet af de sidste to år. Sessioner om forskellige emner relateret til krigen mod Irak er blevet afholdt i London, Mumbai, København, Bruxelles, New York, Japan, Stockholm, Sydkorea, Rom, Frankfurt, Geneve, Lissabon og Spanien.

De udgør tilsammen en definitiv historisk optegnelse af beviser for den illegale invasion og besættelse, som vil udmønte sig i en kommende bog.

Istanbul, 27. juni 2005

*Oversat af Rina Dhahir –
www.inmediaries.dk*

Krigsforbrydelser og teorien om "retfærdig krig"

Kan nogle af USA's krige betegnes som 'retfærdige'? Denne opfattelse har sneget sig ind i Verdenstribunalet om Irak – hvor den ikke hører hjemme.

Verdenstribunalet om Irak – The World Tribunal on Iraq (WTI) – har som resultat af en række møder afholdt i Vesteuropa, Asien og USA tilvejebragt et omfattende materiale om amerikansk-britiske krigsforbrydelser i Irak.

En ekstensiv dokumentation er blevet fremlagt, og vidnesbyrd er blevet præsenteret på omkring 17 globale møder. BRussels Tribunal-møderne om WTI i Bruxelles i april 2004 fokuserede på "Project for the New American Century" (PNAC), der består i et blueprint for global militær erobring, og dens rolle.

På New York-mødet i august 2004, organiseret af the International Action Center, blev anklager for krigsforbrydelser fremsat imod bl.a. George W. Bush, Richard B. Cheney og Donald H. Rumsfeld for "forbrydelser imod freden" og krænkelser af de Forenede Nationers Charter og De Forenede Staters forfatning.

På WTI's sidste møde i Istanbul i juni 2005 forelå vidneudsagn fra adskillige fremstående forfattere, deriblandt Dahr Jamail, Arundhati Roy, Niloufer Bhagwat, Hans von Sponeck og Dennis Hallidays overbevisende erklæring om de Forenede Nationers rolle ikke at forglemme.

WTI fremsatte en magtfuld afsluttende erklæring af juryen, der indeholder anklager imod UK's og USA's regeringer (*Se artiklen WTI – Verdenstribunalet om Irak i dette KP*)

Der er imidlertid et vigtigt aspekt af WTI's aktiviteter på dets afsluttende møde i Istanbul, der tenderer til at svække det fremstød og det arbejde, der er opnået på de forskellige globale møder. Det vedrører den rolle, som "teorien om retfærdig krig" spiller i forbindelse med

Af Michel Chossudovsky

krigsforbrydelser. På WTI's Istanbul-møde blev det panel, der havde mandat til at samle og analysere vidnesbyrd om amerikanske krigsforbrydelser, styret af professor Richard Falk, som er en fortæller for den teori om "retfærdig krig", der har dannet basis for åbent at støtte de to forudgående amerikanske krige.

Teorien om "retfærdig krig" (*justum bellum*) bygger på en gammel tradition. Den findes i græske filosofers skrifter, deriblandt Platons. Den indeholdes i Det Gamle Testamente og blev senere inkorporeret i den tidlige kristne kirkes lære. Den er blevet brugt gennem historien til at opretholde den herskende sociale orden og tilvejebringe retfærdiggørelse for at føre krig.

Mens professor Falk med rette fokuserer på etiske og moralske principper i vurderingen af krigsforbrydelser i Irak, undlader han at sætte Irakkrigen i et relevant historisk perspektiv. Krigsforbrydelser i Irak kan ikke adskilles fra den amerikanske militære aggressions bredere historie og de forbrydelser og grusomheder, der blev begået i tidligere krige, inklusive Korea, Vietnam, Afghanistan og Jugoslavien. Moral og etiske målestokke til vurdering af krigsforbrydelser kan ikke formuleres i et historisk tomrum eller på stykvis facon i modstrid med Genèvekonventionen og Nürnbergcharteret, der ubetinget gælder for alle amerikansk-ledte krige.

Mens professor Falk fordømmer den amerikansk ledede krig imod Irak, har han ud fra moralske og etiske grunde støttet NATO-bombardementerne i 1999 af Jugoslavien og invasionen i 2001 af Afghanistan under amerikansk ledelse: Han reviderede sidenhen sin stilling til Afghanistan, men opretholdt det overordnede moralske og etiske grundlag for sit argument.

Professor Falk var ikke alene i sin støtte til krigen imod Jugoslavien (1999) og Afghanistan (2001). Mange "progressive" intellektuelle støttede den amerikanske krigsdagsorden. Den amerikanske administrations 'humanitære mission' blev accepteret og opretholdt:

jus ad bellum. I marts 1999 tog en stor del af "venstrefløjen" i USA, Canada og Vesteuropa stilling til fordel for NATO-krigen, og støttede i nogle tilfælde støtte den selvproklamerede Kosovo Liberation Army (KLA/UCK), der var ansvarlig for grusomheder begået imod serbiske og albanske civile i Kosovo.

Jugoslavien

Det var kendt og dokumenteret dengang, at påskuddet til at bombardere Jugoslavien var blevet fabrikeret på den samme måde, som påstanden om masseødelæggelsesvåben blev fabrikeret i forbindelse med Irak. NATO blev af den vestlige opinion fremholdt som redningen for de etniske albanere, hvis rettigheder angiveligt var blevet krænket.

Jeg kan huske, hvordan den canadiske antikrigsbevægelse var fuldstændig isoleret., da bombardementerne af Jugoslavien kom i 1999. Ingen af de store organisationer, indbefattet fagforeninger og ngo'er, var klar til at løfte en finger.

Medieløgnene om Jugoslavien blev accepteret som ubetvivlelige sandheder. Mens bombardementerne ofte blev fordømt af humanitære grunde, blev den generelle lovlighed af krigen ikke anfægtet.

Ifølge Nürnberg-tribunalets retsfilosofi var NATO's statsledere og regeringsledere i Jugoslavien ansvarlige for den største forbrydelse: "Forbrydelse mod freden". Nu afdøde William Rockler, tidligere anklager ved Nürnberg-tribunalet, formulerede det sådan under kulminationen på bombardementerne af Jugoslavien i 1999:

"Bombardementerne (1999) var en krænkelse og tilintetgørelse af de grundlæggende juridiske bestemmelser i de Forenede Nationers Charter og andre

konventioner og traktater; angrebet på Jugoslavien udgør den mest skamløse internationale aggression siden nazisterne angreb Polen for at forhindre "polske grusomheder" imod tyskere. De Forenede Stater har opgivet prætentio-ner om international lovlighed og anstændighed og er slået ind på en kurs i retning af tøjlesløs rå imperialism.

Geopolitikken bag krigen i Jugoslavi- en, for ikke at tale om de underlig- gende økonomiske interesser, blev mis- forstået. Jugoslaviens disintegration var en del af den amerikanske udenrigs- politiske dagsorden, omhyggeligt forbe- redt i adskillige stadier siden de tidlige 1980'ere. Der blev udsendt nationale sikkerhedsdirektiver under Reagan- administrationen, der opfordrede til destabilisering af Jugoslaviens model for markedssocialisme.

Måske bortset fra Michel Collon i hans bog *Monopoly* og den afdøde Sean Gervasi har forholdet mellem krigen i Jugoslavien og den bredere militære dagsorden for USA og NATO, der strækker sig ind i Østeuropa, Centrala- sien og Mellemøsten, aldrig været ana- lyseret, ligesom den heller ikke er ble- vet behandlet på meningsfuld vis af antikrigsbevægelsen.

Gervasi forudså allerede i 1995 Bal- kans afgørende geopolitiske rolle:

"Der er dybere grunde bag indsæt- telsen af NATO-styrker i Balkan og især for udvidelsen af NATO med Polen, Den Tjekkiske Republik og Ungarn i relativt nær fremtid. Disse har at gøre med en ny strategi til sikring af (olie-)ressour- cer i det Kaspiske Hav-regionen og med "stabilisering" af Østeuropas lande – i sidste instans med henblik på "destabi- lisering" af Rusland og landene i Sammenslutningen af Uafhængige Sta- ter (SNG)". (Sean Gervasi, 1995)

Afghanistan

Teorien om 'retfærdig krig' i både dens klassiske og nutidige version fremstil- ler krig som en "humanitær operation". Den opfordrer til militær intervention ud fra etiske og moralske grunde imod 'slyngelstater' og 'islamistiske terroris- ter', der truer hjemlandet.

At have en 'retfærdig' grund til at føre krig er central for Bush-adminis- trationens forsvar for invasion og besættelse af både Afghanistan og Irak.

I amerikanske militærakademiers undervisning er en moderne version af teorien om "retfærdig krig" blevet ind- lemnet i militærdoktrinen. 'Krigen mod terror' og begrebet 'forebyggelse' er baseret på retten til 'selvforsvar'. Den definerer, "hvornår det er tilladeligt at føre krig": *jus ad bellum* (ret til krig)

Jus ad bellum skal skabe konsensus i de væbnede styrkers kommandostruk- turer. Den tjener også til at overbevise tropperne om, at de kæmper for en 'ret- færdig sag'. Mere generelt er teorien om retfærdig krig i sin moderne version en integreret del af den krigspropagan- da og medie-disinformation, der iværksættes for at vinde offentlig støtte til en krigsdagsorden.

I 2001, da Afghanistan blev bombarde- ret og senere invaderet, overtog 'de pro- gressive' stort set regeringens militær- doktrin om 'retfærdig krig'. 'Selvfors- vars'-argumentet blev taget for påly- dende som et legitimt svar på 11. sep- tember uden at undersøge det faktum, at den amerikanske administration ikke alene havde støttet de 'islamiske terror- netværk', men også var aktiv ved Tali- banregeringens indsættelse i 1995-96.

I kølvandet på 11/9 blev antikrigs- bevægelsen imod den illegale invasion af Afghanistan isoleret. Fagforeninger- ne og civilsamfundets organisationer havde sluttet medieløgnene og rege- ringspropagandaen. De havde accepte- ret en gengældelseskrig imod Al Qaeda og Taliban. Adskillige fremtrædende intellektuelle opretholdt dagsordenen om 'krig mod terror'.

Medie-disinformation var fremher- skende. Folk blev vildledt om karakte- ren af og de mål, der lå til grund for invasionen af Afghanistan. Osama bin Laden og Taliban blev identificeret som primære mistænkte for 11/9-angrebene uden gnist af bevis og uden at inddrage det historiske forhold mellem Al Qaeda og det amerikanske efterretningsvæsen. I denne henseende er forståelse af 11/9 afgørende for formuleringen af en kon- sekvent antikrigsholdning.

Professor Falk har ikke revideret sin holdning til Kosovo til trods nyligt dokumentarisk bevis, ej heller har han fundamentalt ændret sin holdning m.h.t. Afghanistan og Amerikas ret til at forsvare sig selv i kølvandet på 11/9:

Irak

Med hensyn til Irak er Falks holdning stadig ambivalent. Mens han fordøm- mer den USA-ledte krig, kobler han sig ikke desto mindre på den officielle linje ved at hævde, at invasionen i 2003 i havde "*befrielse af irakere (fra under- trykkelse) som virkning*".

Ydermere indikerede Richard Falk på WTI's pressekonference i Istanbul i juni 2005 med en tale på tribunalets vegne i klar modstrid med WTI-juryen, at WTI "ikke vender sig imod rege- ringerne eller FN":

"WTI er modstander af aggressions- krig, krigsforbrydelser og forbrydelser i mod menneskeheden. Det er ikke mod- stander af regeringerne eller de Fore- nede Nationer. Faktisk håber det at skabe et pres nedefra, der vil opmuntre lovmedholdelige regeringer og FN til at gøre deres job med at beskytte sva- gere lande og deres befolkninger imod sådanne ulovligheder."

Problemet her drejer sig om de skyl- dige i krigsforbrydelser som defineret i Nürnberg-charteret. I dette tilfælde er det regeringerne, der har begået krigs- forbrydelser. Militær invasion med et fabrikeret påskud er en krigsforbrydelse ifølge international lov:

"At iværksætte aggressionskrig ... er ikke blot en international forbrydelse, det er den ultimative internationale for- brydelse, der kun adskiller sig fra andre krigsforbrydelser derved, at den i sig selv indeholder hele det akkumule- rede onde."

(Militærtribunalet i Nürnberg 1948).

Den illegale invasion af Irak blev beord- ret af præsident George W. Bush og pre- mierminister Tony Blair og støttet af den amerikanske kongres og det britiske underhus. Med andre ord er det krigsfor- brydere, der leder disse "regeringer".

Antyder Falk, at WTI er modstander af krigsforbrydelser, men ikke af de regeringer, der har begået og beordret disse krigsforbrydelser, og heller ikke er modstander af et FN, der har krænket sit eget charter? Professor Falks erklæ- ring er ikke blot selvmodsigende og vildledende; den tjener til at svække vægten af vidneudsagnene så vel som det arbejde, der er opnået på WTI's glo- bale møder. Den bidrager også til at skabe kløfter i antikrigsbevægelsen.

Hvis ikke der sker en meningsfuld ændring af regeringerne i UK og USA, for ikke at nævne de øvrige regeringer i "koalitionen af villige", er det vanskeligt at se, hvordan antikrigsbevægelsen kan "arbejde med regeringer", der er ledet af krigsforbrydere. Det rejser selvfølgelig det større problem om rigsretssag og retsforfølgelse af de krigsforbrydere, der fortsat bestrider myndighedsposter i de regeringer, der har beordret talrige grusomheder.

Ydermere blev den illegale besættelse af Irak accepteret af FN og det såkaldte "internationale samfund", der i stedet for at iværksætte sanktioner imod besættterne har samarbejdet med de USA-ledte besættelsesstyrker. Professor Falks holdning som repræsentant for WTI er, at vi burde arbejde med FN.

Under dække af fredsbevaring medvirkede FN til krænkelse af sit eget charter. Med Dennis Hallidays ord under vidneforklaringen på WTI-møderne i Istanbul:

"Invasjonen i marts 2003 fandt sted under brud på alle kendte internationale love, gennemførtes med anvendelse af terrorisme og med krigsforbrydelser, indbefattet massiv brug af forarmet uran. FN, dets medlemsstater og dets generalsekretær undlod at anvende de tilgængelige midler til at beskytte Iraks befolkning. Værre endnu var det, at FN generelt set var føjelig og samarbejdsvillig over hele verden. (...) Besættelsen blev støttet af medlemsstater og donororganisationer og dertil aktivt støttet af FN. Denne støtte og det aktive engagement udgør et samarbejde. (...) FN havde intet mandat til at være i Irak. Et krav fra Washington og/eller London udgør ikke en legitim invitation (...). Og marionetregimer kan ikke anerkendes af FN."

Amerikanske kriges historie

Teorien om 'retfærdig krig' som formuleret af Richard Falk rummer en

moralsk dobbeltstandard. Nogle amerikanske imperiekrigere er "retfærdige", mens andre ikke er det. På hvilket grundlag? Hele dette begreb savner et historisk perspektiv. Der er begået forbrydelser mod menneskeheden i alle amerikanske krige - inklusive Jugoslavien, Afghanistan og Irak og senest i Haiti, hvor FN's 'fredsbevarende' tropper har deltaget i massakren på uskyldige civile.

Invasjonen af Afghanistan i 2001 var ikke forskellig fra den i Irak. Den resulterede i talrige civile tab, den ødelagde et helt land, mens den med FN's stempel installerede et USA-støttet marionetregime.

Det afgørende spørgsmål er, hvorfor de ansvarlige for Istanbul-mødet inviterede professor Falk til at lede panelet af advokater, vel vidende at han støttede de to tidligere amerikanske ledede krige "af humanitære grunde"? Hvorfor blev dette problem ikke rejst af deltagerne og vidnerne?

George F. Kennan skitserede i et brev fra 1948 hvad der senere blev kendt som *Trumandoktrinen*. Dette dokument viser kontinuiteten i amerikansk udenrigspolitik fra 'inddæmning' til 'forebyggende' krig. Det neokonservative *Project for a New American Century* (PNAC) må ses som kulminationen på en efterkrigs-dagsorden, som går ud på at etablere amerikansk militært overherredømme og global økonomisk dominans, som det oprindeligt blev formuleret i "Trumandoktrinen" i begyndelsen af den kolde krig. Det turde være overflødigt at bemærke, at skiftende demokratiske og republikanske regeringer fra Truman til George W. Bush har været med til at gennemføre denne militære dagsorden for global erobring.

Kennans artikler peger på dannelse af den anglo-amerikanske alliance, der er et udtryk for det nære forhold mellem Washington og London. De peger også på inddragelse af Canada i den anglo-amerikanske militær akse. Her underspillede Kennan vigtigheden af at forhindre udviklingen af en kontinental europæisk magt, der kunne konkurrere med USA.

Med hensyn til Asien inklusive Kina og Indien pegede Kennan på vigtigheden af at formulere en militær løsning: "De dage er ikke fjerne, hvor vi vil være nødt til at handle ud fra utvetydige

magtbegreber. Jo mindre vi da er hæmmet af idealistiske slagord, jo bedre."

Yderligere var Washington også fra begyndelsen af den kolde krig opsat på at svække de Forenede Nationer som en regulær international organisation, et mål, der stort set er blevet nået under Bush-administrationen:

"Den oprindelige opbygning af FN i den amerikanske offentlige bevidsthed var så grundfæstet, at det muligvis er sandt, som det hyppigt er hævdet, at vi ikke havde noget valg, men måtte gøre det til en hjørnesten i vor politik i denne periode efter fjendtlighederne. Lejlighedsvis har den tjent et nyttigt formål. Men i det store og hel har den skabt flere problemer, end den har løst, og har ført til en betragtelig spredning af vore diplomatiske bestræbelser. Og i vore bestræbelser på at bruge FN-flertallet til overordnede politiske formål leger vi med et farligt våben, der en dag kan blive vendt imod os. Dette er en situation, der kræver et yderst omhyggeligt studium og fremsyn fra vores side." (Kennan 1948)

Krigen på Balkan, i Afghanistan og Irak er aspekter af den samme militære køreplan i overensstemmelse med amerikansk strategi og økonomiske mål. Disse krige er indbyrdes intimt forbundne ud fra et geopolitisk standpunkt. Iran og Syrien er allerede blevet udpeget som de næste mål for den amerikanske ledede krig.

Der er sammenhæng i de amerikanske ledede operationer fra Trumandoktrinen til Bushs 'krig mod terror'.

Teorien om 'retfærdig krig' tjener til at kamuflere karakteren af den amerikanske udenrigspolitik, samtidig med at den giver besættelsesmagten et menneskeligt ansigt. Den underminerer og svækker alle former for meningsfuld modstand imod den amerikanske ledede krigsdagsorden. Den er i modstrid med de grundlæggende principper i international lov inklusive Genèvekonventionen og Nürnbergcharteret. Den kan under ingen omstændigheder være en del af et krigsforbrydelses-tribunal.

Michel Chossudovsky er professor i økonomi ved University of Ottawa og direktør for Centre for Research on Globalization (CRG).

Oversat af Hans Pendrup for Stop Terrorkrigen. Forkortet af KP.

Enhedslisten til demonstration med krigsforbrydere og kollaboratører

Som ventet er bomberne i London den 7. juli blevet udnyttet af de danske krigsforbrydere i regeringen og de allermest reaktionære kræfter i ind- og udland til at intensivere hetzen mod muslimer og arabere og retfærdiggøre deres "krig mod terror", en terrorkrig, der har kostet langt flere liv end dem i London, Madrid og New York, og som sigter på at underkaste alt og alle, der ikke underkaster sig USA's fascistiske verdensorden.

Dette gælder også i forhold til Irak. Et grotesk eksempel på dette sås den 22. juli, hvor Det Irakiske Netværk i Danmark, der er en sammenslutning af irakiske foreninger i Danmark og herboende irakere, som samarbejder med den danske aggressorregering, var hovedarrangør af en demonstration på Rådhuspladsen i København og i den anledning havde udsendt en pressemeddelelse med titlen "Irakere i Danmark demonstrerer mod terror".

Det politiske formål med demonstrationen var at bruge terrorbomberne i

London til at sidestille terror med den legitime modstandskamp, der udfolder sig i Irak, og som alene retter sig mod besættelsesmagten, dens institutioner og lokale kollaboratører og ikke mod børn og andre uskyldige civile.

Første taler ved det skandaløse optrin ved Københavns Rådhus, der samlede 100-150 sjæle, var krigsforbryderen Troels Lund Poulsen fra Venstre, der er medskyldig i alt det kaos, der hersker i Irak i dag, og ansvarlig for alle de liv, der er gået tabt, siden den FN-stridige krig indledtes i marts 2003 på basis af løgne, der kunne have gjort selv en Goebbels misundelig. Han blev budt velkommen af demonstrationens irakiske konferencier med ordene "vores gode ven Troels Lund Poulsen". Det ville svare til, hvis danskere i Tyskland havde stået og hyldet Hitler-styret, mens det danske folk led under besættelsen fra 1940 til 1945.

Men det skulle blive værre endnu. For næste taler i rækken var såmænd folketingsmedlem Jørgen Arbo-Bæhr fra Enhedslisten, der udtrykte glæde over at være blevet indbudt af de irakiske kollaboratører og mente, at "vi alle skal stå sammen mod terror og fundamentalisme", men til gengæld intet som helst havde at sige om besættelsesmagtens terror og massedrab i Irak.

Det er ikke underligt, at korrumpere eksilirakere, der samarbejder med de danske besættelse og her i Danmark spionerer for det irakiske quislingestyres efterretningstjeneste og står bag udspreddelsen af alskens løgne om patriotiske irakere, som hænges ud i besættelsesmagtens medier som "spioner for Saddam" eller "Saddam-tilhængere", laver en støttedemonstration for besættelsesmagten. De støtter besættelsen af Irak, som de kalder "et befriet Irak", men som de dog ikke selv ønsker at vende tilbage til. Men hvad laver Enhedslisten, der hævder at være imod besættelsen af Irak, egentlig ved en sådan demonstration? Efter min mening er det nu kun de naive og blinde, som kan tage Enhedslistens modstand mod besættelsen alvorligt længere.

For godt nok erklærer Enhedslisten

modstand mod besættelsen af Irak, men partiet nægter at støtte den irakiske modstand, fordi det anser modstanden for at være "terroristisk" og "fundamentalistisk". Fogh, som har løjet med hensyn til alt omkring Irak, siger præcis det samme. Enhedslisten har i kraft af sin "socialistiske" profil konsekvent kunne sprede besættelsesmagtens løgne om modstanden i antikrigsbevægelsen.

Det er nok at konstatere, at modstanden i Irak er den eneste kraft, der beviseligt har drevet besættelse ud af Irak, og den er ligesom i Algeriet og Vietnam den afgørende kraft for befrielsen. Så den afgørende kraft for befrielsen støtter Enhedslisten altså ikke. Og støtter man ikke modstanden, er man i realiteternes verden ikke imod besættelsen. Så enkelt er det faktisk.

I antikrigsbevægelsen bekæmper Enhedslisten aktivt alle kræfter, der støtter den irakiske modstand. Det har været tilfældet fra dag ét. Efter besættelsen blev en realitet, og de irakiske "kommunister" forlod antikrigsbevægelsen ved at luske ud ad bagdøren, fordi Irak ifølge Enhedslistens gode irakiske venner var blevet befriet, har de rød-grønne konsekvent forhindret de tilbageblevne patriotiske irakere i at komme til orde. Det sås med al ønskelig tydelighed op til Stop Bush-demonstrationen. Ikke engang her kunne den irakiske modstand, der om nogen har stoppet Bush og USA, få lov til at tale for Enhedslisten.

Nu stiller Enhedslisten så op og taler ved en demonstration arrangeret af det danske udenrigsministerium og irakiske kollaboratører i fællesskab – side om side med krigsforbryderne i Venstre.

Så Enhedslisten virkelig imod besættelsen af Irak? At påstå det er decideret latterligt, når man ser på det, partiet rent faktisk gør.

Det bør alle kræfter i antikrigsbevægelsen, der af et ærligt hjerte er imod besættelsen af Irak, forholde sig til.

Carsten Kofoed

Carsten Kofoed er bestyrelsesmedlem i Komiteen for et Frit Irak

Forkortet af KP

SANGENS MAGI

Særudstilling

9. – 31. august 2005

FOTOS FRA SAVAGE ROSE KONCERT AF HANNA GRENAA
MALERIER AF JØRGEN BUCH

Åbnings reception
tirsdag den 9. august
kl. 16.00 – 18.00

Oktober Galleri

Egilsgade 24, Kld.
2300 København S

Arrangør: Foreningen Oktober

Noget om Stop Bush

Omar Marzouk ved den amerikanske ambassade

Efter at have medvirket til en vellykket fredsfestival og Anne Feeney-David Rovics turné var jeg klar til afstresning. Så meldte verdens folks fjende nr. 1 sig på banen med et besøg hos sin trofaste skødehund i Danmark. Det var ligesom alt det andet kun havde været forberedelser til denne udfordring. Hvad var en fredsfestival værd, hvis vi ikke også kunne vise, at der er rigtig, rigtig mange danskere, der ønsker Bush og hans medskyldige hen hvor peberet gror?

Nej til krig indkaldte så til et fælles opstarts-møde for alle interesserede med stor tilslutning. Her blev grundlaget: "En anden verden er nødvendig – Stop Bush" formuleret. I København blev der brugt mange kræfter på at få dannet aktive lokale grupper. Det gjorde at der blev sat mange plakater op og delt mange løbesedler ud, men også at mange kræfter blev brugt på at organisere en tilslutnings-demonstration fra Blågård Plads.

I mine øjne var det allervigtigste at det blev en meget stor og fredelig demonstration. For det første for at vise Fogh og kumpaner vores styrke, for det andet for at afmontere det frygt-billede højrefløjens forsøger at opbygge omkring demonstrationer og for det tredje for at styrke den brede samling omkring fredsarbejdet, der er under opbygning nationalt og internationalt.

Undervejs viste det sig, at dette også betød, at vi kunne samle rigtig mange kendte kunstnere på scenerne og mange flere vi måtte sige nej til. Demonstrationen blev som bekendt en flot og massiv markering af danskernes protest mod Bush og hans alliance med Fogh.

Desværre lykkedes det ikke at få en politisk diskussion i koordinationskomitéen omkring talernes indhold. Der er to holdninger til hvad bredde betyder, for mig betyder det, at der skal være plads til at alle holdninger, der ikke er i modstrid med det fælles grundlag kan komme til orde, for andre betød det, at støtten til modstandskampen i Irak og en klar anti-imperialistisk holdning til Bush's politik *ikke* kunne komme til udtryk fra talerstolen. At dømme efter paroler og bifaldene til *kunstnernes* bidrag var der en tydelig støtte hertil blandt demonstrationsdeltagerne.

Fra Christiansborg Slotsplads

Annisette og Poul Dissing

Vi står nu med et udgangspunkt for efteråret og vinterens fredsarbejde, der hedder et bredt netværk præget af forskellige splittelser og organisations-tænkning, men samtidig med mange

nye kræfter, enkeltpersoner og organisationer, et voksende krav i befolkningen om at afslutte krigen i Irak og en international strømning for at støtte irakernes og palæstinenserne modstandskamp

GBe

Kim Larsen ved hyldesten til Fredsvagten på slotspladsen

Fotos fra 'Stop Bush' 6. juli: Stop Terrorkrigen

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Efterlønnen simrer stadig

Pille eller ikke pille. Skal der røres eller ikke røres.

Næh, der skal ikke røres ved efterlønnen; meeeen på den anden side, hvis der skal røres, så skal det være på betingelse af dit, dut og dat. Efterløns-gryden bliver holdt varm, spekulationerne simrer, og det er kun et spørgsmål om tid, før den for alvor sættes i kog.

Hvad parlamentarikerne ikke tør sige, vil *Kommunistisk Politik* gerne påtage sig at sætte på tryk:

EU kræver med vold og magt, at den danske efterløn på sigt fjernes.

Det er fakta; men når det ikke erklæres, så er det fordi, det i givet fald ville give efterlønstilhængerne fuld vind i sejlene.

Bestræbelserne på at opnå målet om en fjernelse af ordningen går over vedvarende forringelser, der til sidst medfører, at ordningen kan erklæres for ligegyldig. Scenariet veksler konstant mellem erklæringer, løfter og garantier om fastholdelse af ordningen til angivelse af respektive betingelser som grundlag for ændringer af ordningen. Blandt sådanne betingelser kan nævnes, at det kræver et bredt parlamentarisk flertal, idet der ikke er nogle partier, der tør udsætte sig selv for den *harakiri*-handling, som et snævert flertal ville betyde. Af andre betingelser kan nævnes, at en eventuel ændring skal være til fordel for den enkelte, hvilket udelukkende har et manipulerende og forførisk formål. Endeligt kan nævnes den *naturlige og logiske årsag*, der foreslår en ændring af aldersgrænsen, da ungdommen alligevel ikke *gider benytte ordningen!*

Den sidste har Helle Thorning Schmidt gjort sig til talsmand for på trods af det faktum, at hendes parti – Socialdemokraterne – har en kongresbeslutning om det modsatte. Der gik vel dårligt 100 timer efter hendes valg som formand,

Socialdemokraterne forbereder konkrete angreb på efterlønsordningen i forbindelse med kongressen til september.

Der lægges op til en politisk studehandel.

før det kostede Bjarne Laustsen jobbet som arbejdsmarkedspolitisk ordfører, fordi han forsvarede kongresbeslutningen.

Bjarne Laustsen har midt i agurketiden kastet efterlønsdebatten på bordet igen, hvilket tilkendegiver, at Fru Gucci ikke kan mane fløjkrige i jorden med erklæringer, formaninger eller diktatoriske metoder. Den forhenværende ordfører har i dagbladet Politiken opfordret den kommende partikongres i september til at modsætte sig partiformandens liderlige forhandlingsvilje:

- Helle Thorning Schmidts forslag vil virke som en boomerang. Vi får ikke automatisk en bedre velfærd ud af det, fordi de borgerlige vil lade pengene gå til skattelettelser. Dernæst er der bestemt en risiko for at sende store grupper af socialdemokratiske kernevælgere i favnen på SF og Dansk Folkeparti, som begge har erklæret deres støtte til efterlønnen, skriver Bjarne Laustsen.

Nu ville det være en slem fejl, hvis man på den konto forledes til at tro, at Bjarne Laustsen er en principiel forsvarer af ordningen. Hvad han mener, er at ordningen i stedet skal lide sin egen langsomme død. Han finder, at forslaget om at ordningen ikke skal gælde for folk under 40 år ingen mening har:

- Til den tid er de store årgange

klinget af, og de unge vil være skræmt fra vid og sans og have holdt op med at betale til efterlønnen. Dermed vil den have afskaffet sig selv.

Desuden er det tvivlsomt, hvorvidt Hr. Laustens forsvarsiver skyldes hensynet til de kommende efterlønnere snarere end samfundsøkonomien:

- Der bliver jo ikke flere arbejdspladser, fordi man afskaffer efterlønnen. Så risikerer man bare at skulle betale fulde dagpenge i stedet for efterlønsydelsen på 91 procent af dagpengene. Desuden vil staten miste de 7 milliarder kroner, som den nu modtager gennem de frivillige indbetalinger.

Næstformand i den socialdemokratiske folketingsgruppe, Mette Frederiksen, er godt klar over, at ethvert forslag om ændring af ordningen er *en varm kartoffel*, eller måske mere præcist en *betændt politisk sag*. Derfor kommer hun da også Laustsen i møde med en omfavelse, idet hun hilser debatten velkommen (i betragtning af at det er umuligt at lægge låg på den) og erklærer sig enig i standpunktet om, at eventuelle ændringer skal ses i sammenhæng med andre arbejdsmarkedspolitiske tiltag. Med andre ord: En politisk studehandel, der skal koges sammen til en ubestemmelig og uigennemskuelig menu, hvor vælgerens smagsløg skal forvirres mest muligt.

Socialdemokraterne står i alle afgørende sager last og brast med de åbent borgerlige partier. Det gælder holdningen til Irakkrig, EU og dets forfatning og de indenrigspolitiske knaster i form af kommunalreform og velfærdsreform.

Det er vanskeligt at sadle om midt i vadestedet; men det er umuligt, når man til halsen er trukket ned i en århundrede lang ansvarlighed overfor den kapitalistiske profithungrende økonomi og stat.

Kongressen vil bekræfte dette.